CHAPTER 4: POETRY PUBLISHED

Since he was a teenager, "Rao M Konduru (K. Madhusudana Rao)" had been publishing poetry and short stories.

Some important poems and short stories are shown in the following pages.

	Page
CHAPTER 4: POETRY PUBLISHED	201
Certificate: Rao M Konduru Used to Write Poetry	203
First Prize in Poems Writing Competition	204
First Prize in Essay Writing Competition	205
Who We Are? (Poem Published In Anthologies)	207
Human Lives (Poem Published in Anthology)	212
The Truth of Life Poem (First Prize Awarded)	215
Think Zigzag (Poem Published in Anthology)	220
I Like Your Voice (Poem Published in Anthology)	221
Love Letter (Poem Published in Old McGill Yearbook)	223
My Father's Diary (Short Story Published in Anthology)	229
PREFACE (Poem Published in Doctoral Thesis)	234
Recalling Life Between Lives	236
Poetry Published in Telugu Language	237
Stories Published in Telegu Language	245
Story Titled "Psychologist"	245
Story Titled "Kalpanamayi (The Woman I Created)"	257
Story Titled "Kshananubhuti (Instant Impression)"	263
Story Titled "Rajakeeyam (Political Conspiracy)"	269
Story Titled "Playing Cards"	277

You can also read this entire chapter in a PDF file here:
https://www.mydiabetescontrol.com/Bio/POETRY.pdf

You can also read this entire chapter on author's webpage here:
https://www.mydiabetescontrol.com/Bio/index3.html

Since he was a teenager, "Rao M Konduru" has been publishing poetry and short stories.

His most Publications Can Be Found In:

- Weekly Magazines
- Monthly Magazines
- College Yearbooks
- University Yearbooks
- McGill University Yearbook (Old McGill)
- American Anthologies
  - American Poetry Annual 1991
  - Poetic Voices of America 1992
  - Voices of Light 1991
    (A Suwannee Poetry Book)
  - Passages 1992
    (An Anthology of Contemporary Literature)
- Canadian Anthology 1994

Some important poems and short stories are shown in the following pages.

CERTIFICATE

This is to certify that Mr.Madhusudana Rao Konduru , when he was very young during the years 1966-76, used to write poesy in TELUGU language in India. TELUGU is one of the important languages, widely spoken in a state called "Andhra Pradesh(A.P)". Classical TELUGU language vocabulary has very close resemblance with SANSKRIT.

Mr. Konduru wrote many poems, short-stories and long-stories; Most of his themes were critiques and he used to strongly criticize the bad human qualities, narrow-mindedness and severe old Indian customs. He wrote revolutionary critiques worrying about caste-feelings and discrimination. He also wrote some articles on Romance and Psychological Investigation (human mis-behaviour and mutual interpretation). His articles reveal humanity and extreme sensitivity.

There were so many articles unpublished; however about 15 articles were published in college Magazines, University Magazines, Public Weeklies(Andhra Prabha) and Public Monthlies(Andhra Jyothi,Jayashri, .etc).

Date: July, 1986.

Signature:

R. Sambasiva Rao,
M.A., D.O.P.,
CONTROLLER OF EXAMINATIONS
NAGARJUNA UNIVERSITY
NAGARJUNA NAGAR - 522510

Name: R. Sambasiva Rao
M.A, D.O.O.P
Address: controller of Examinations
Nagarjuna Univeresity
Nagarjuna Nagar-522510
Guntur District,AP, INDIA

The signature of Mr. R. SambasivaRao attested by me on 13/8/86.

K. VENKATARATNAM CHOUDARY, NOTARY
Brodipet, GUNTUR-2, A. P. INDIA.

The above signature is attested by
NOTARY PUBLIC

NOTARY
VENKATA RATHAM CHOUDARY
Guntur Krishna & Prakasam Dts
A.P. INDIA

Rao M Konduru (K. Madhusudana Rao) was awarded FIRST PRIZE in Poems Writing Competition While He Was Studying for His BTech Degree in Waltair, Visakhapatnam, Andhra Pradesh, India, 1970.

ANDHRA UNIVERSITY

COLLEGE OF ENGINEERING

CERTIFICATE OF MERIT

This is to certify that

Mr. K. Madhusudhna Rao, *student of* B.Tech 2 *class,* *has been awarded a certificate of merit for* Standing First *in* "గేయములు" (Poems Writing) *during the year* 1969-70.

Waltair

Dated 11-5-70

Secretary

Principal

Rao M Konduru (K. Madhusudana Rao) was awarded FIRST PRIZE
in Essay Writing Competition While He Was Studying for His
BTech Degree in Waltair, Visakhapatnam, Andhra Pradesh, India, 1970.

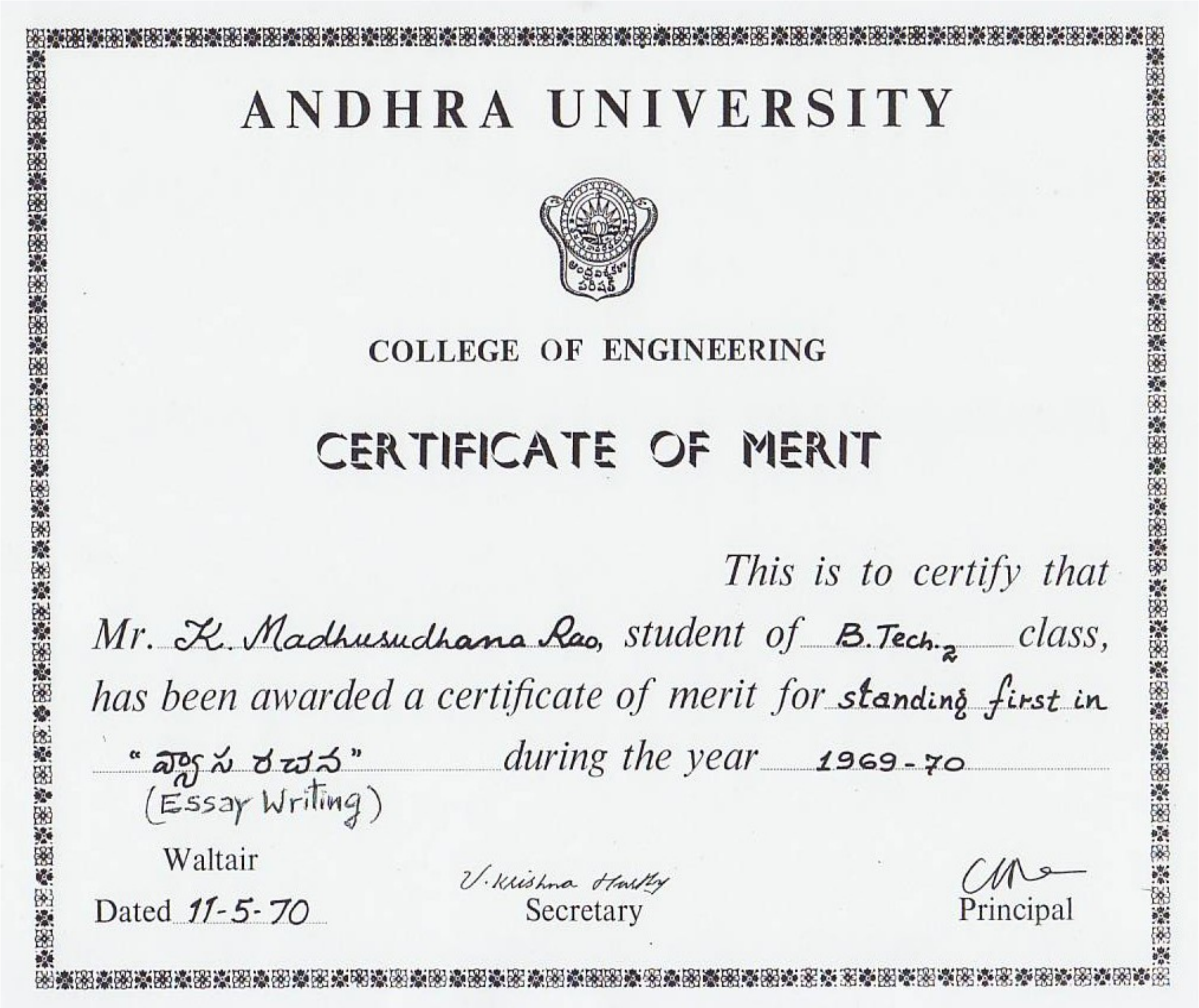

ANDHRA UNIVERSITY

COLLEGE OF ENGINEERING

CERTIFICATE OF MERIT

This is to certify that

Mr. K. Madhusudhana Rao, *student of* B.Tech.2 *class, has been awarded a certificate of merit for* standing first in "వ్యాస రచన" (Essay Writing) *during the year* 1969-70

Waltair

Dated 11-5-70

V. Krishna Hartley
Secretary

Principal

Dr. Rao M Konduru (Konduru Madhusudana Rao or K. Madhusudana Rao) Started Writing Poetry When He Was Very Young!

His Published Poetry Is Shown In the Following Pages!
His Short Stories Are Also Shown In the Following Pages!

Rao M Konduru's Photos Taken When He was 16 years old!
He started writing and publishing poetry when he was 16 years old!

WHAT WE ARE?

Author: Rao Konduru, Ph.D

Published in Old McGill Yearbook - 1991
McGill University, Montreal, Quebec, Canada

Published in Poetic Voices of America (Anthology) – 1992
Published in The American Poetry Annual (Anthology) - 1991

WHAT WE ARE?

We were all unique!

Our mysterious existence
was not of much deliberation,
We did not bargain for
While We ought to have been;

We did not desire but I did,
Howsoever,
I originally came from We,
Without I there is no We;

Once We decided:
Why don't We together
rather gather not!,
Then only
We will miss one-another;

I compromised:
Be a part of a million!
Part per million is not
just a sort of being apart,
Part per million means
a part that belongs to all;

After all,
We are all made of I's.

"What We Are?" Poem Was Published in American Poetry Annual – 1991

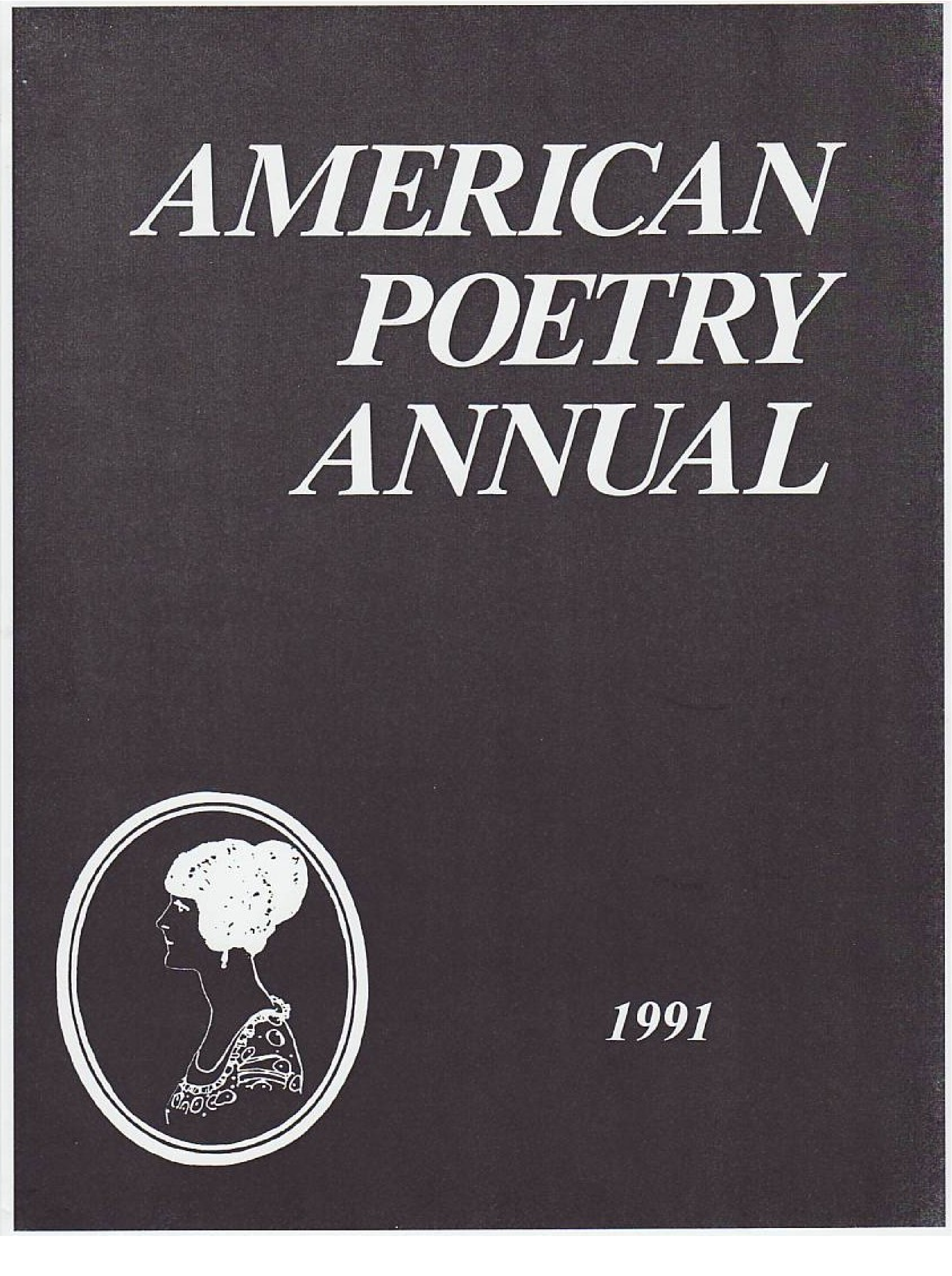

“What We Are?” Poem Was Published in American Poetry Annual – 1991

When we stop whispering for a silent breath,
to ensure the compassionate love between us.
Come walk me back along the sandy beaches,
before the clock chimes.
Then take me to my home,
everlasting, for one last chime has rung.

Susan Phillips

WHAT WE ARE?

We were all unique

Our mysterious existence
was not of much deliberation,
We did not bargain for
While We ought to have been;

We did not desire but I did,
Howsoever,
I originally came from We,
Without I there is no We;

Once We decided:
Why don't We together
rather gather not!
Then only
We will miss one-another;

I compromised:
Be a part of a million!
Part per million is not
just a sort of being apart,
Part per million means
a part that belongs to all;

After all,
We are all made of I's.

Rao Konduru

TRAILS

If ever I could find a way to search and find
A rainbow, I think I'd know before I left which
Way I was to travel.

If I could seek to know the truth beyond the trails
Of light, I know I'd find the answers to so many
Questions that are out of my sight.

I'd hope to find the trail of gold, the path less
Traveled so I'm told - of rainbow colors and
Out-of-reach dreams.
Outrageous goals - or so it seems.

To find a rainbow, to know just where it
Began
To follow its bridge of color to its eternal end.
Thought I may not solve its mystery
Its allure still draws me near.
I welcome it though mysterious - without any fear.

Maryann Artesani

HONESTY

Honesty instead of deceit
Love In place of hate
There's no room for retreat
Enter the golden gate

Receiving an advance from another
That they cannot afford
After it has been taken
It should be restored

And to do anything more
Shows ones lack of love
And somewhere they will reap
From the power above

It's better to be honest
The slate wiped clean
Even though another's field
One may have to glean

Clora A. Bailey

ONE APRIL MORNING

When I awoke to a dawn
As soft and grey as the deep
Down of a kitten's fur,
The snow was honey-combed and black
And the air was ripe with the uncertainty
That new beginnings bring.
I longed for the crisp, bright blue
Of a cold December day. I'd know then
Tomorrow would be cold too.
Certainty gave life some meaning.
At least the weather would be more predictable;
But this, this is ridiculous. Tomorrow
The sun may shine, and the streets
Will be awash with puddled sunshine.
I will skirt around them, not daring
To wet my feet, for they
Are deceptively bright and inviting.
Oh, to be a child again, to splash
Right through not knowing the depth.
But now, now I do not dare.

Jeanne De Mars Schrunk

“What We Are?” Poem Was Published in Poetic Voices of America – 1992

Poetic Voices of America

Spring 1992

Copyright 1992
By Sparrowgrass Poetry Forum, Inc.

Published by
Sparrowgrass Poetry Forum, Inc.
203 Diamond St., P.O. Box 193
Sistersville, WV 26175

Library of Congress
Catalog Card Number 91-62378

ISBN 0-923242-16-3

Sparrowgrass Poetry Forum, Inc.

"What We Are?" Poem Was Published in Poetic Voices of America – 1992

SELF IMAGE

Believe in yourself, for just the way you are.
Don't let society or the world, or "they" tear you apart.
Don't let family or friends, or peers or Mom and Dad—
Tell you, you are not good enough.
For you have existence, you are here.
"As good as, but not better than" the others.
Believe in yourself, treasure yourself,
Be yourself, as good as you can be.
For your self image is worthy.
You have value just the way you are.
Don't let others put you down
Go on and become all that you want to be.
You have a place on earth, underneath the sun.
God, I believe, created you and me.
Thus we have a lot to give
In this body temple, which is known as self.

—Susan Bea Erb

REFLECTIONS

Everyone has dreams, goals, and desires that want to be fulfilled but, there are unseen obstacles that must be conquered. Pride, Perseverance, Determination, and Faith are four key elements that inspire me to know about myself in respect to all life forms and nature.

One must realize that he or she are their own enemy unless, one realizes the True nature of their inner being and soul. As time expires, one will realize that the True enemy lies within all Insecurities, Faults, and a Lack of Self Respect and Confidence, which leads to a Negative Feeling of Self.

The Concept of Self; lies within one's definition of their personality, lifestyle, and mental ability to define themselves as such.

The Concept of Self; starts at home where you begin to love LOVE YOURSELF FIRST before all others! Love is a beautiful fact of life, find out what it is all about. May you LIVE as long as you LOVE and LOVE as long as you LIVE!

—Myron M. Smith

MY DREAM

My dream is similar to Martin Luther King's, "I had a Dream" dream. I dreamt that we all united together as one under the moon and sun soon before they would fail to rise forever more. My dream opens the door and creates the opportunity to attain more than a high school degree for you and me. You see, my dream ensures an equal stand for the tan, red, white and Afro-American boy, girl, woman and man. In my dream we were born free; then enslaved against our will by oppressors who could not feel compassion long after they realized they had made a mistake. For God's sake, what does it take? It took a dream like Martin Luther King's, "I had a Dream" dream to enforce a positive move. In my dream we are in the groove fighting to change discriminating ways that oppressed our forefathers back in the days when they had no voice. In my dream we have a choice to become whatever we work hard to achieve. Martin Luther King molded it, now we control the turn of the key that can teach ignorant minds that education makes a dream reality. The church bells ring, "Free at last, Free at last, Free at last," but unless we all make true Martin Luther King's, "I had a Dream" dream, that chant we'll never sing.

—Christopher Lane Dockens

FREEDOM—A STATE OF MIND

He opened my cage to let me free
A hope long yearned for by me.
Before I took the chance to see
If I could cope with Liberty.
The obstacles were piled so high
They almost reached the sunny sky.
Revenge is sweet but before I die
I've hoped so long to learn to fly.
To spread my arms as he wanted me,
Starting points for earned Liberty.
What I have loved is in my Heart.
Now I must make that fresh start.
My cage was never closed, you see.
I was too busy being ME!

—Bobbie Thompson

MY POEM

As I sit here, I wonder why.
I see my life is flying by.
I think it's time I talked to you,
as a child I was abused.
I don't know what to say, all I
know is it hurts each day.
No matter how much you want
to leave it behind, it seems it will
never leave your mind. I wonder
why and how? I couldn't have
the childhood I dream of now.
I look for the good, and I see
the bad I cry for what I should
of had. As my eyes fill with tears
I shall look and wish for happy
years. As a child I was sad
and still am, but with each day I
shall open my heart and learn
who I am.

—Julie Liermann

WHAT WE ARE?

We were all unique

Our mysterious existence
was not of much deliberation,
We did not bargain for
While We ought to have been;

We did not desire but I did,
Howsoever,
I originally came from We,
Without I there is no We;

Once We decided:
Why don't We together
rather gather not!
Then only
We will miss one-another;

I compromised:
Be a part of a million!
Part per million is not
just a sort of being apart,
Part per million means
a part that belongs to all;

After all,
We are all made of I's.

—Rao Konduru, Ph.D

HUMAN LIVES

Author: Rao Konduru, Ph.D

Published in Passages (American Anthology) –1992

HUMAN LIVES

Sky up on the head
conveyed secrets
alluring marvels of
merging morning

Clouds up on shoulders
dispersed miracles
debugging struggles of
departing evening

Cosmic rays patterned
with rich golden wings
adhered bold feelings
unveiling the orient

Stars twinkled
with uncleared languages
sang fantasias
focussing the anesthesia

Tears called upon
immunizing us from hidden virus
costing the whole long lives

Is that why we suffer?

"Human Lives" Poem Was Published in Passages (American Anthology) –1992

Passages

an anthology of contemporary literature

Edited by Deborah Case & Sharon Derderian

Published by
Iliad Press
an imprint of
CADER PUBLISHING, LTD.
Troy, Michigan

"Human Lives" Poem Was Published in Passages (American Anthology) –1992

My Family and Me
by Pamela J. Knox

I have a baby brother and
a bigger sister too.
Although I'm almost six year's old
My brother's only two.

My sister is eleven now and
thinks she knows it all.
My mother says she's awfully cute
I say mostly tall.

My baby brother's name is Ben.
I like to call him "Dude."

My sister's name is Maggie Beth
and she says mine is "Rude."

My real name is William but
My father calls me Bill.

His real name is William, too.
My mother's name is Jill.

We have a dog whose name is Bart,
but he's not so very smart.
He can not sit, he can not beg,
But he can really bark!

Now you've met my family.
We're as close as we can be.

that's not to say I don't try hard,
just to be All ME!

PRECIOUS CHILD
by Leann Knudsen

Away from Earth
A special meeting took place;
Time for another birth.
God told the Angels -
This child, like a fragile dove
Will require much love,
Though she can't walk, talk, or run,
She still could have much fun.
Her progress will be slow,
Achievements might not always show;
She won't adapt in a lot of ways, you see,
For handicapped she'll be.
So please, lets send this child
Where she'll be content,
To parents who are loving and fair,
Who'll give her extra care,
'cause their special little bundle,
One so loving, so mild,
Is God's most precious child.

Human Lives
by Rao Konduru

Sky up on the head
conveyed secrets
alluring marvels of
merging morning

Clouds up on shoulders
dispersed miracles
debugging struggles of
departing evening

Cosmic rays patterned
with rich golden wings
adhered bold feelings
unveiling the orient

Stars twinkled
with uncleared languages
sang fantasias
focussing the anaestisia

Tears called upon
immunizing us from hidden virus
costing the whole long lives

Is that why we suffer?

Webs of Deceit
by Clay R. Koplin

A father feels grief;
He has lost a daughter.
Once the darlingest deb
of her now Alma Mater.

A daughter feels anger;
Her mother stares listless.
Once pride of her husband;
Spurned for a mistress.

A mistress feels hatred;
Her husband imprudent.
Once he loved her;
Succumbed to his student.

a teacher feels fear;
His wife may discover.
Once a great master;
took youth as his lover.

The spider weaves silk,
Secure in his home.
When liars spin webs
they get caught in their own.

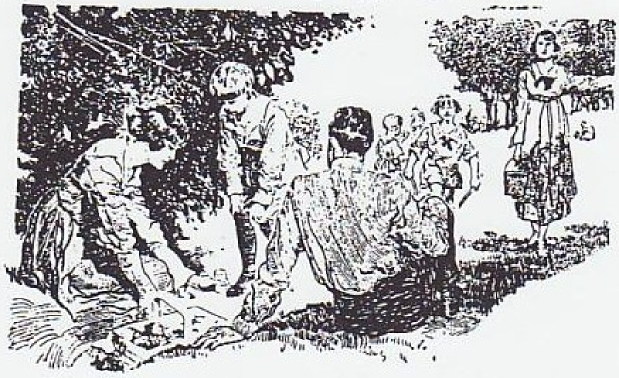

THE TRUTH OF LIFE

Author: Dr. Rao Konduru

Published in Old McGill Yearbook – 1991
First Prize Winner in the Poetry Contest (It Was Selected As the Best Poem)
McGill University, Montreal, Quebec, Canada

Also Published in Suwannee Poetry Book, American Anthology-1992

THE TRUTH OF LIFE

Why don't I live in that World?

I don't even know:
Who am I?, and
From where am I?
What am I?, and
Up to which extent am I?

By thinking and blinking,
Lonely and bravely,
I entered into a mountain-cone;

Passed over the paving,
Touched the trees,
Underneath the herbs,
Mixed with water,
Swirled through the eddies,
Emerged like an alum,
Brightening into the alp;

Ate whatever I felt like,
Drank the fluid that surrounded me,
Lived with every tiny sand particle,
Tortured myself but never died;

No need to cheat,
No context to struggle,
Nothing to worry about;
Not in a regular basis,
Living like a slave,
A slave of my own desire,
With an aggregate of success
engaged in starvation,
Fighting for the money,
Exactly like the honey
extracted from the devil;

Not like in this enormously
crooked creation:

I and my insight,
My insight and I;
I and my taste,
My taste and I;
I and my love,
My love and I;
Mixed together,
Negotiating the need for
Exploring the truth;

- The truth of life.

“The Truth of Life” Poem Was Published in the Voices of Light, Suwannee Poetry Book, American Anthology-1992

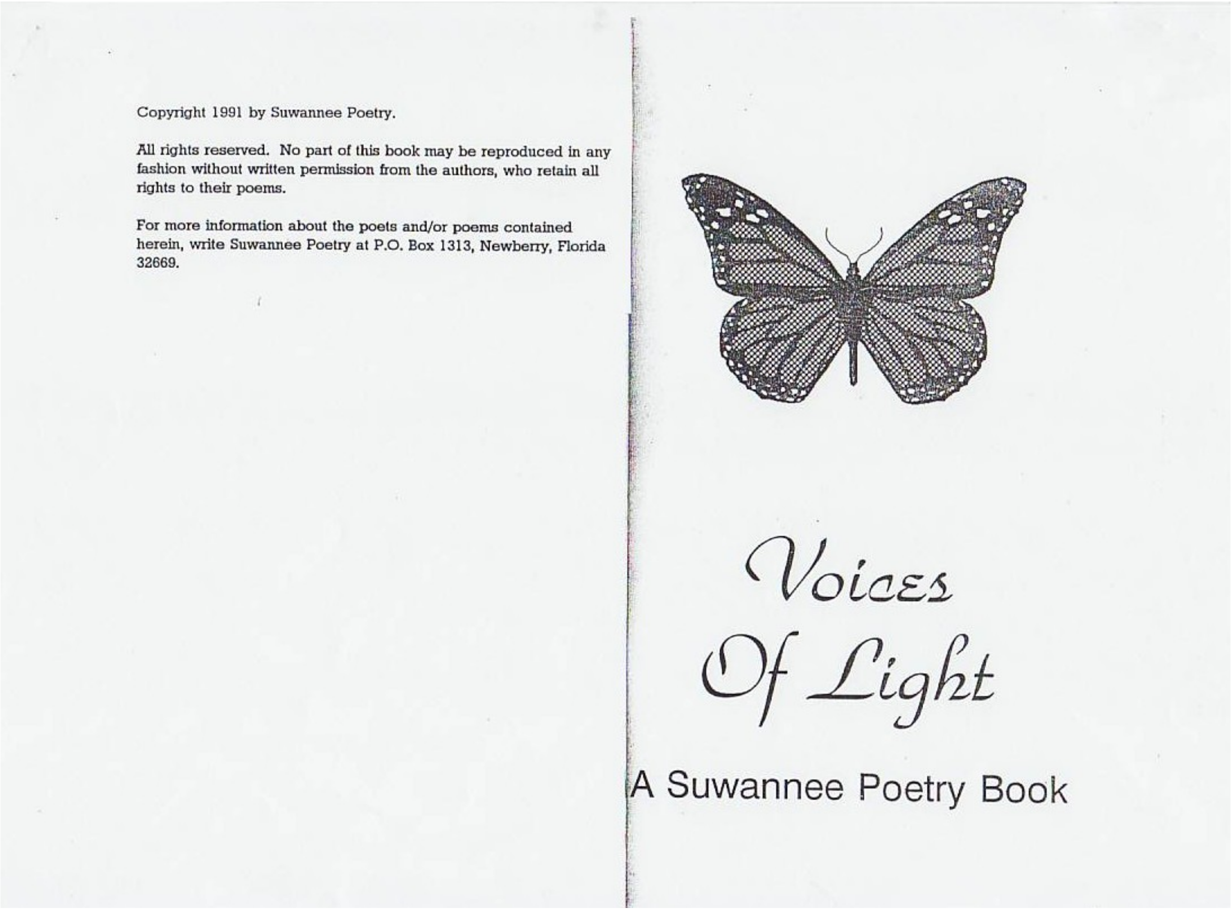

Copyright 1991 by Suwannee Poetry.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any fashion without written permission from the authors, who retain all rights to their poems.

For more information about the poets and/or poems contained herein, write Suwannee Poetry at P.O. Box 1313, Newberry, Florida 32669.

Voices Of Light

A Suwannee Poetry Book

“The Truth of Life” Poem Was Published in the Voices of Light, Suwannee Poetry Book, American Anthology-1992

Rao Konduru

Think Zigzag

Some people
though they understand some people
in so many ways
don't understand a few people;

Many people
though they understand many people
in so many ways
don't understand some people;

All the people
although they understand all the people
in so many ways
don't understand many people
in certain ways;

How many are a few people?
How many are some people?
How many are many people?
How many of some people are a few people?
How many of many people are some people?
How many of all the people are many people?
How many of them are then the real people?

Rao Konduru

The Truth of Life

Why don't I live in that World?

I don't even know:
Who am I?, and
From where am I?
What am I?, and
Up to which extent am I?

By thinking and blinking,
Lonely and bravely,
I entered into a mountain-cone;

Passed over the paving,
Touched the trees,
Underneath the herbs,
Mixed with water,
Swirled through the eddies,
Emerged like an alum,
Brightening into the alp;

Ate whatever I felt like,
Drank the fluid that surrounded me,
Lived with every tiny sand particle,
Tortured myself but never died;

No need to cheat,
No context to struggle,
Nothing to worry about;

Not in a regular basis,
Living like a slave,...

Continued next page!

“The Truth of Life” Poem Was Published in the Voices of Light, Suwannee Poetry Book, American Anthology-1992

Continued from previous page!

A slave of my own desire,
With an aggregate of success

engaged in starvation,
Fighting for the money,
Exactly like the honey
extracted from the devil;

Not like in this enormously crooked creation:
I and my insight,
My insight and I;
I and my taste,
My taste and I;
I and my love,
My love and I;
Mixed together,
Negotiating the need for
Negotiating the need for
Exploring the truth;
-The truth of life.

Rao Konduru

88

Eugenia H. Jourdan

God’s Love

I looked up to Jesus and
asked Him for help
Not really understanding the love
Of a God who accepts me -
Just as I am -
And keeps me from Sin up above -
for God in His glory looked
Down on the Earth
And knew we were hopelessly lost
So He sent His son Jesus
To show us the way -
And die for our sins on
the cross
He could have angels to
care for His needs
But His love was so great
for us All
He prayed to the Father - Not
My will but Thine -
Lift them up Lord and don't
let them fall
Now how could we ever repay
such Love?
There is no possible way -
So we just accept it
And give praise to God - As
We walk by His side
day by day -
Praise God

89

“What We Are?” Poem Was Published in the Voices of Light, Suwannee Poetry Book, American Anthology-1992

Patricia Wagner

Silent Love

Skin to skin we are as one
Creating moments as others have done.
The passion burning we dare not speak
But our moans are escaping as we peak.
Arriving together, we share a breath
As if it were the last just before death.
Deep and hard our sighs are heard
We showed each our love, no need for words.

Thank You

Thank you Lord for my child so sweet
Blessed with beauty from her head to her feet.
Thank you for her father, my husband, our friend
His love for us it seems, will never end.
Thank you for family both young and old
They bring warmth to a soul whose used to being cold.
Thank you for love which I'm sure you're aware
Nothing in this world can ever compare.

84

Rao Konduru

What We Are?

We are all unique;

Our mysterious existence
was not of much deliberation;
We did not bargain for
While We ought to have been;

We did not desire but I did;
However,
I originally came from We
Without I there is no We;

Once We decided:
Why don't We together
rather gather not,
Then only
We will miss one-another;

I compromised:
Be a part of a million!
Part per million is not
just a sort of being apart;
Part per million means
a part that belongs to all;

After all,
We are all made of I's.

85

THINK ZIGZG

Author: Rao Konduru, PhD

"Think Zigzag" Poem Was Published in the Voices of Light,
Suwannee Poetry Book, American Anthology-1992

THINK ZIGZAG

Some people
though they understand some people
in so many ways
don't understand a few people;

Many people
though they understand many people
in so many ways
don't understand some people;

All the people
although they understand all the people
in so many ways
don't understand many people
in certain ways;

How many are a few people?
How many are some people?
How many are many people?
How many of some people are a few people?
How many of many people are some people?
How many of all people are many people?
How many of them are then the real people?

I LIKE YOUR VOICE

Author: Dr. Rao Konduru

Published in Old McGill Yearbook - 1991
McGill University, Montreal, Quebec, Canada
Also Published in Passages (American Anthology) –1992

I LIKE YOUR VOICE
I like your voice: How amazingly the noise making me me to praise How delightedly this choice awakening me to chase; Your quarreling way of treating me, Your disliking way of abusing me, Your awful way of disgusting me, and Your attractive way of regretting me, making me to like you more and more, attuning me to call you again and again; Your beautiful eyes, Your cheese-like cheeks, Your fluidizing lips, Your cute curly hair, Your cushion-like flushy figure, Your smooth skin colour, You and your body, Not only your body but also your soul are Unaquaintedly applauding me, and Unknowingly attacking me. Look ! I like your voice ! You know ! I tune your noise ! Listen ! I love your chorus ! Wait ! I smell your voice !

“I LIKE YOUR VOICE” Poem Was Published in Old McGill Yearbook - 1991

I Like Your Voice

I like your voice:
How amazingly the noise,
making me to praise,
How delightedly this choice,
awakening me to chase.

Your quarreling way of treating me,
Your disliking way of abusing me,
Your awful way of disgusting me,
and
Your attractive way of regretting me;
making me to like you more and more,
attuning me to call you again and again.

Your beautiful eyes,
Your cheese-like cheeks,
Your fluidizing lips,
Your cute curly hair,
Your cushion-like flushy figure,
Your smooth skin colour,
You and your body,
Not only your body but also your soul;
are
Unacquaintedly applauding me,
and
Unknowingly attacking me.

Look! I like your voice!
You know! I tune your noise!
Listen! I love your chorus!
Wait! I smell your voice!

Dr. Rao Konduru

Photos by:

Zubin Dastoor

LOVE LETTER

Author: Dr. Rao Konduru

Published in Old McGill Yearbook – 1991
McGill University, Montreal, Quebec, Canada

LOVE LETTER

Dear my LOVE:
That's you awaking me to write,
and I guess
That's you flowing in my pen,
Thus helping yourself to feel better,
and thereby
Strengthening yourself to lead me ahead;

That's why I always write you,
That's how I wanted to train you,
That's what I tempted to shine you, and
That's where I was inspired to succeed you;

I don't know you loved me or not,
You don't know either I loved you or not,
but I am sure
Both of us want to see us together,
Thus identifying an attraction;

You're not yet ready,
Your feelings are not yet strengthy,
Your strength is not yet resistant, and so
You need resistance and
persistance to withstand;

The shock you've been living in
is an unusual freedom,
You segregated yourself for your rest,
Thinking that it's the best,
and at the same time
Realizing yourself to get rid of the shock;

For our benefit,
As I activated,
You became reacted,
Persuading yourself as an accident,
and in consequence
Understanding yourself to shine further,
and ever in the future;

I experienced to polish you,
Without observing your reaction,
Predicting confidently your bright light,
Even though I scared sometimes
of living in the dark,
and finally,
and in turn,
and normally keep indoor,
and rarely keep outdoor,
of combining our thoughts,
of negotiating our problems,
towards constructing our unbreakable-
relationship,
with a conclusion of pleasure,
with a supererogation of passion,
Adoring ourselves the discovery of
you and me;

I feel now responsible,
Assigning you an act of,
Never leaving me anymore in the dark;

Underlining the prediction,
Stressing the importance,
and
Highlighting the necessity,
When you're ready,
I am going to touch you,
And feel extraordinarily sensible;

With best personal awards,
I look forward to seeing you
again and again,
Until we gain one-another.
---- your bosom-friend ---

“Love Letter” Poem Was Published in Old McGill Yearbook, 1991
McGill University, Montreal, Quebec, Canada

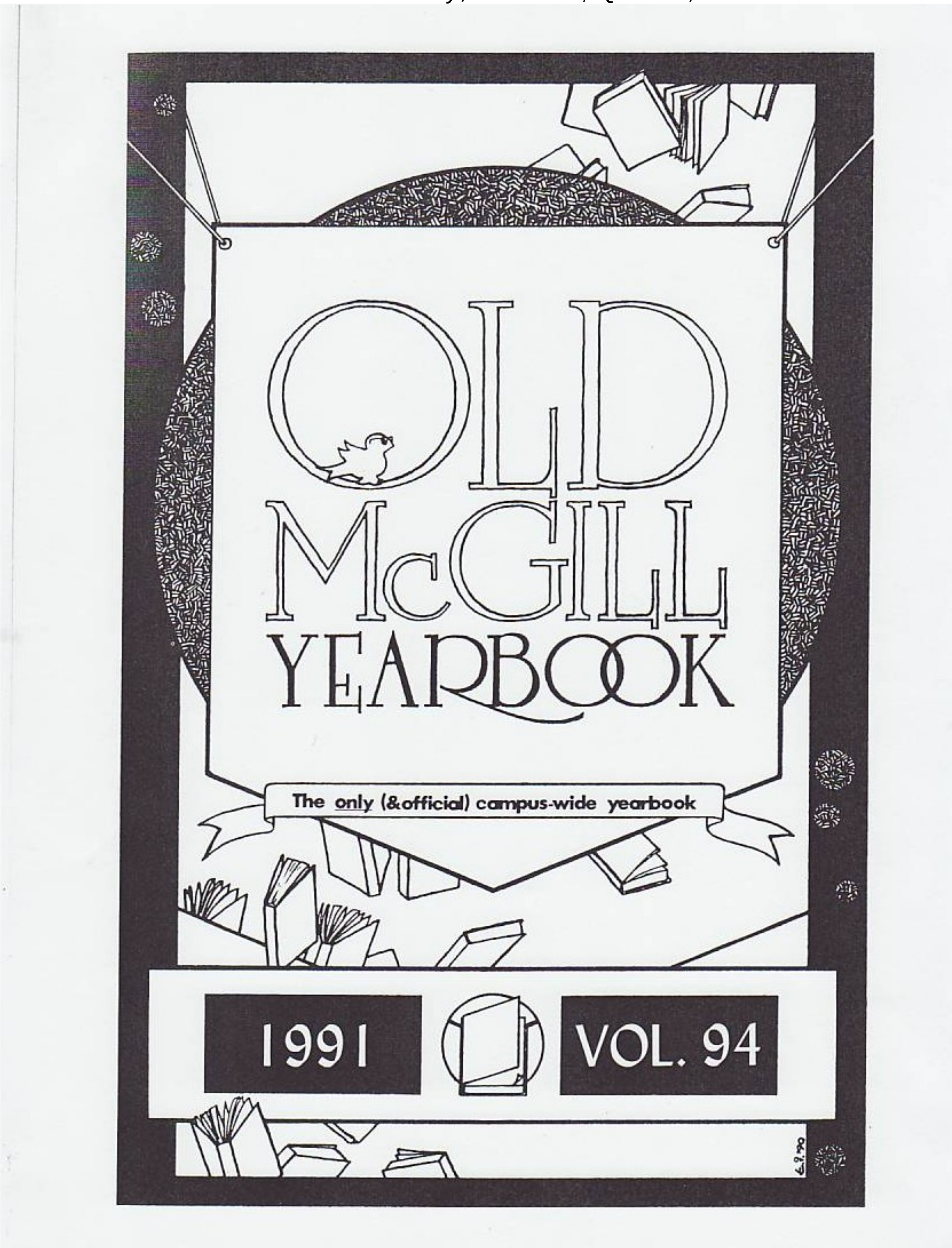

“Love Letter” Poem Was Published in Old McGill Yearbook, 1991
McGill University, Montreal, Quebec, Canada

LOVE LETTER

Dr. Rao Konduru

Dear my LOVE:
That's you making me to write,
and I guess
That's you flowing in my pen,
Thus helping yourself to feel better,
and thereby
Strengthening yourself to lead me ahead;

That's why I always write you,
That's how I wanted to train you,
That's what I tempted to shine you,
and
That's where I was inspired to succeed you;

I don't know you loved me or not,
You don't know either I loved you or not,
but I'm sure
Both of us want to see us together,
Thus identifying an attraction;

You're not yet ready,
Your feelings are not yet strengthy,
Your strength is not yet resistant,
and so
You need resistance and persistence to withstand;

The shock you've been living in is an unusual freedom,
You segregated yourself for your rest,
Thinking that it's the best,
and at the same time
Realizing yourself to get rid of the shock;

For our benefit,
As I activated,
You became reacted,
Persuading yourself to shine further,
and ever in the future;

You're like a star(*),
Going to give me light,
as I need it very badly;

I experienced to polish you,
Without observing your reaction,
Predicting confidently your bright light,
Even though I scared sometimes of living in the dark,
and finally,
and in turn,
and normally keep indoor,
and rarely keep outdoor,
of combining our thoughts,
of negotiating our problems,
towards constructing our unbreakable-relationship,
with a conclusion of pleasure,
with a supererogation of passion,
Adoring ourselves the discovery of you and me;

Continued next page!

“Love Letter” Poem Was Published in Old McGill Yearbook, 1991
McGill University, Montreal, Quebec, Canada

Continued from previous page!

I feel now responsible,
Assigning you an act of,
Never leaving me any more in the dark;

Underlining the prediction,
Stressing the importance,
and
Highlighting the necessity,
When you’re ready,
I’m going to touch you,
And feel extraordinarily sensible;

With best personal awards,
I look forward to seeing you again and again,
Until we gain one-another.

. . . your bosom-friend . . .

IN BRIGHT SKY

Unknown

The warm touch
And the softest words,
The kiss of Pygmalion
Which spurs returning birds
Onto triumph
Unto tapestry,
Silken partitions
For the yearning ears
And their buning fears
To seek secrets
Wrest bright jewels
That lie hidden
Beneath the reflecting pools
Which surround
The ancient oak
And over tumbling waves
Our spilling boat careens
And carves
A wake of crashing foam
Through the mire
Past the cliffs
Illuminated by heathen fires
Echoing the curses
Of unseen shadows
That steal through the dark
And fury and fear
Fall from exalted tiers
To mud and stone,
The toughest mettle
In the commoner’s home
That’s overlooked
By the manipulated hands
Of history,
Impressed upon the pages
And safely cherished
In the silent Dark Ages,
Waiting to bloom,
Waiting for the words,
Our long lost instincts
Which spur returning birds
Northward,
Towards slow receding ice
That firmly grips
The ground
And covers black waters
That encircle the town,
Until
The warming currents
Shatter the pieces
Crack white land
And carry away
All winter’s strands
As upward
Persephone joyfully runs
And spun
Are these crystal seconds,
All our clearest words,
Which spark in darkness,
Which spur returning birds
Home.

“The Truth of Life” Poem Was Published in Old McGill Yearbook, 1991
McGill University, Montreal, Quebec, Canada

THE TRUTH OF LIFE

Why don't I live in that World?

I don't even know:
  Who am I?, and
  From where am I?
  What am I?, and
  Up to which extent am I?

By thinking and blinking,
Lonely and bravely,
I entered into a mountain-cone;

Passed over the pave,
Touched the trees,
Underneath the herbs,
Mixed with water,
Swirled through the eddies,
Emerged like an alum,
Brightening into the alp;

Ate whatever I felt like,
Drank the fluid that surrounded me,
Lived with every tiny sand particle,
Tortured myself but never died;

No need to cheat,
No context to struggle,
Nothing to worry about;

Not in a regular basis,
  Living like a slave,
  A slave of my own desire,
  With an aggregate of success
    engaged into starvation,
  Fighting for the money,
  Exactly like the honey
    extracted from the devil;

Not like in this enormously crooked creation:
  I and my insight,
  My insight and I;
  I and my taste,
  My taste and I,
  I and my love,
  My love and I;
    Mixed together,
  Negotiating the need of
    Exploring the truth;
      - The truth of life.

Dr. Rao Konduru

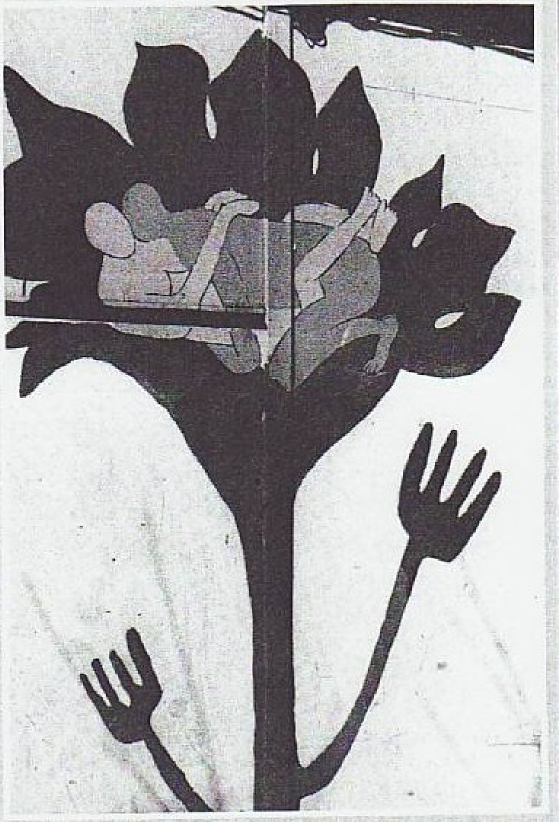

Zubin Dastoor

“The Truth of Life” Poem Won the Poetry Contest (First Prize).
McGill University, Montreal, Quebec, Canada, 1991
Prize Money $60 was Awarded to Dr. Rao Konduru

February 16/92

Dear Doctor Konduru,

Please find enclosed a complimentary copy of the '91 Old McGill and your money order for $25.00. I know that you returned the money order as payment for the Old McGill; however, I was unable to cash it because it was addressed to you. Therefore, instead of bothering you again, I decided to send you a complimentary copy. Enjoy the book, and I have submitted your poem, "What are we?" to the Arts + Literature Selection Committee for consideration for publication in the '92 Old McGill. If your poem is selected, you will be notified.

Thank you for your patience.

Sincerely, Jeanny Sh[illegible]
Editor Old McGill '92

JUN 9 - 1992
FUEL PROCESSING
LAB

The Students' Society of McGill University
Association des étudiants de l'université McGill

0144

Montréal, Québec Sept 24 19 91

Received from / Reçu de KONDURU RAO DR

the sum of / le montant de [illegible] - Sixty 100 dollars.

being for / pour OLD McGILL

$ 60.00

Rachel Brown[illegible]
Cashier / Caissier

Short Story: My Father’s Diary

Author: Rao Konduru, PhD

This short story was published in
THE WRITER’S BLOCK, Canadian Anthology, 1994

Once I happened to look into my father’s personal diary. He wrote and highlighted the following three lines which were narrated by his father while dying:

DON’T OPEN THE KNOT I GAVE YOU,
TOP SECRET IS IN THE KNOT,
WHEN YOU OPEN, THEN YOU DIE!

When I was ten, I used to ask my father: “What was there in that sacred box that was always kept locked in a special and glorified place of our entire family?” But my father never told me about it. The only thing he told me was: “Don’t touch the knot; If you touch, you will die.”

By the time I saw my father’s diary, my father had died. I then asked my mother, “What is there in that sacred box?” She had always been suspicious about revealing the fact, especially about the top secret. She only revealed that the sacred box is being passed on from generation to generation from father to the son(s).

Later on, I made a vast survey on our family antiques. I was glad as I found my grandfather’s old table. I was very scared to look underneath the table some message sculptured with very tiny letters. I read the message with a magnifying glass:

MY SON:
DON’T OPEN THE KNOT I GAVE YOU,
TOP SECRET IS IN THE KNOT,
WHEN YOU OPEN, THEN YOU DIE!

Thereafter, I commenced thinking about the top secret intensely over and over again. My mind day-by-day deeply penetrated into the levels of origin within which I could determine some clue as to what the top secret could be. The concentrated mind has reached the depths in which the relaxation of my so called "bruised genius” commemorated the thoughts that had been appeared as the resulting products of supernatural power encompassed by my mind.

By awakening the giant within one’s mind, it is possible to surmount the negativity, which usually is the destructive force of one’s self-confidence. The reason why one suffers or fails to perform well is unaware due to the fact that one could not utilize the mind appropriately in one’s attentive nature, as the equilibrium of one’s thinking power gets disturbed. Recovering back such equilibrium is not an easy task because the mind lacks a great deal of control. Making right decisions at the right moment is the central idea of what we call the empowered mind. Empowering a mind after all the social barriers as a matter of fact involves a consistent effort of cautious study of one’s own self.

LAST NIGHT, IT CAME TO ME IN A DREAM

It was a religious gathering at my grandfather's home which was a huge bungalow of countless rooms built with marbles. The rooms were arranged in a zigzag direction. I tried to walk around but got lost. Finally, I managed to come back to my grandfather's bedroom.

My grandfather was there at the front door accompanied by my grandmother receiving guests of all kinds from all around the world.

I thought my grandfather was a sort of pope as he dressed exactly the way the pope dresses. His crown was made of silver fabrics mounted with badges and ornaments of all sorts.

My grandfather's bedroom was decorated by paintings and posters.
I walked towards his bed, which was covered by roses and other flowers. I opened a little drawer that was there next to my grandfather's bed, and discovered my father's diary. I was very delighted to see my father's diary, which I have been missing for a long time. I examined the diary, and recognized my father's handwriting. On the last page of his diary, I read the following message titled "top secret:"

TOP SECRET

Positive beliefs keep the mind in attention,
Mind can be polished by making it thinking,
Suspense is bothersome,
But it helps exercising the mind;

Think like a detective,
Inspect like a philosopher, and
Live like a thinker.

*************************** The End ***************************

Short Story: "My Father's Diary" Was Published In THE WRITER'S BLOCK, Canadian Anthology, 1994

WRITER'S

BLOC

ANTHOLOGY '94

COPYRIGHT @ 1994

ALL RIGHTS REMAIN WITH
THE INDIVIDUAL AUTHORS

ISBN 0-9696716-1-X

Printed in CANADA
First Printing November, 1994

ANTHOLOGY '94

A
Collection
Of
Poetry and Prose

By
WRITERS' BLOC

Papyrus Printing Ltd.
Prince George, British Columbia

Short Story: "My Father's Diary" Was Published In
THE WRITER'S BLOCK, Canadian Anthology, 1994

MY FATHER'S DIARY (Short Story)
Author: Rao Konduru

Once I happened to look into my father's personal diary. He wrote and highlighted the following three lines which were narrated by his father while dying:

DON'T OPEN THE KNOT I GAVE YOU
TOP SECRET IS IN THE KNOT
WHEN YOU OPEN, THEN YOU DIE

When I was ten, I used to ask my father: "What was there in that sacred box that was always kept locked in a special and glorified place of our entire family?" But my father never told me about it. The only thing he told me was: "Don't touch the knot; if you touch, you will die."

By the time I saw my father's diary, my father had died. I then asked my mother, "What is there in that sacred box?" She had always been suspicious about revealing the fact, especially about the top secret. She only revealed that the sacred box contains a secret knot and that the box is being passed from generation to generation from the father to the son(s).

95

Later on, I made a vast survey on our family antiques. I was glad as I found my grandfather's old table. I was very scared to look underneath the table some message sculptured with very tiny letters. I read it with a magnifying glass:

MY SON:
DON'T OPEN THE KNOT I GAVE YOU
TOP SECRET IS IN THE KNOT
WHEN YOU OPEN, YOU DIE

Thereafter, I commenced thinking about it more intensely over and over again. My mind day-by-day deeply penetrated into the levels of origin within which I could determine some clue as to what that top secret could be. The concentrated mind has reached the depths in which the relaxation of my so called "bruised genius" commemorated the thoughts that had been appeared as the resulting products of supernatural power encompassed by my mind.

By awakening the giant within one's mind, it is possible to surmount the negativity which is usually a destructive force of one's self-confidence. The

96

Continued next page!

Short Story: “My Father’s Diary” Was Published In
THE WRITER’S BLOCK, Canadian Anthology, 1994

Continued from previous page!

reason why one suffers or fails to perform well is unaware due to the fact that one could not utilize the mind appropriately in one's attentive nature as the equilibrium of one's thinking power gets disturbed. Recovering back such equilibrium is not an easy task because the mind lacks a great deal of control. Making right decisions at the right moment is the central idea of what we call the empowered mind. Empowering a mind after all the social barriers as a matter of fact involves a consistent effort of cautious study of one's own self.

Last night it came to me in a dream:

It was a religious gathering at my grandfather's home which was a huge bungalow of countless rooms built with marble. The rooms were arranged in a zigzag direction. I tried to walk around but got lost. Finally, I managed to come back to my grandfather's bedroom. My grandfather was there at the front door accompanied by my grandmother receiving guests of all kinds from all around the World. I thought my grandfather was a sort of pope as he dressed exactly the

way the pope dresses. His crown was made of silver fabrics mounted with badges and ornaments of all sorts.

My grandfather's bedroom was decorated by paintings and posters. I walked toward his bed which was covered by roses and other flowers. I opened a little drawer that was there next to my grandfather's bed, and discovered my father's diary. I was very delighted to see my father's diary which I have been missing for a long time. I examined the diary, and recognized my father's hand-writing. On the last page of his diary, I read the following message entitled "top secret:"

Positive beliefs keep the mind in attention,

Mind can be polished by keeping it thinking,

Suspense is a botheration,
But it helps exercising the mind;
Think like a detective,
Inspect like a philosopher, and
Live like a thinker.

Rao Konduru

PREFACE Poem Was Published on the First Page of Doctoral Thesis

Free University of Brussels, Brussels, Belgium, 1988

(((PREFACE)))

I suddenly twirled losing my self-respect;
my pride being a man seemed dissolving and disintigrating;
my whole fragile moral sensibility seemed collapsing and corroding;
my own willpower appeared disappearing and repulsively revolting;
my integrating strategy of mixing my knowledge of one piece with another,
seemed weakening and regressively withholding;
my instructing power of transmitting my experience,
looked rupturing and steeply contradicting;

my aptitude and my talent,
my progressive taste and my will,
commenced shattering and utterly smashing;

my self-consciousness,
and my self-confidence,
my ethics and my mythics,
my virtuous potentiality,
my electricity and my magnetism,
my electromagnetic rhythm,
my principles and my philosophy,
my breath and my truth,
my age and my courage,
altogether, all at a time, and all of a sudden,
seemed deploring and severely deteriorating;

my enthusiasm of learning the science,
my science of gaining the knowledge,
my knowledge of immunizing the life,
my life of exploiting the discovery,
my discovery of illuminating the art,
my art of implementing the thoughts,
altogether, all at a time, and all of a sudden,
seemed impurifying and irreversibly extinguishing;

my etcetera ashamedly and abusively
began bending the head and blaming the good;

recently,
patiently,
and very decently,
I was abruptly tempted feeling the pain of losing my privilege;

I therefore started writing this paper; to save myself.

- the author,
- M.Rao. Konduru.

(((((((((((((((((((((((((((((((((knowledge is power)))))))))))))))))))))))))))))))))

(((((((((((((((((((((((((((((((((((PREFACE)))))))))))))))))))))))))))))))))

I suddenly twirled losing my self-respect;
My pride being a man seemed dissolving and disintegrating;

My whole fragile moral sensibility seemed collapsing and corroding,
My own willpower appeared disappearing and repulsively revolting;

My integrating strategy of
Mixing my knowledge of one piece with another
Seemed weakening and regressively withholding;

My instructing power of transmitting my experience to others,
Looked rupturing and steeply contradicting;

My aptitude and my talent,
My progressive taste and my will,
Commenced shattering and utterly smashing;

My self-consciousness,
and my self-confidence,
My ethics and my mythics,
My virtuous potentiality,
My electricity and my magnetism,
My electromagnetic rhythm,
My principles and my philosophy,
My breath and my truth,
My age and my courage,
all together, all at a time, and all of a sudden,
seemed deploring and severely deteriorating;

My enthusiasm of learning the science,
My science of gaining the knowledge,
My knowledge of empowering my life,
My life of exploiting the discovery,
My discovery of illuminating the art,
My art of implementing the thoughts,
all together, all at a time, and all of a sudden,
seemed impowerishing and irreversibly extinguishing;

My etcetera ashamedly and abusively
began bending the head and blaming the good;

Recently,
Patiently,
and very decently,
I was abruptly tempted
Feeling the pain of losing my privilege;

I therefore started writing this paper; to save myself.
the author,
M. Rao Konduru

Recalling Life Between Lives
Author: Rao Konduru, PhD

You have been within my breath
Ever since I have occupied this silly human body;
I have always been searching for your sweet juicy lips
Where I would find heavenly fluids
Of rectified and highly distilled substances
With a desire to satisfy my thirst;

You being far away from my shadow
Awakening me every morning
With a perfection of paradise love
That has ever been generated
From the spirits of heavenly worlds
Where “You and I” spent sleepless nights
With a strong appetite of enjoying reciprocal love;

At that miraculous time of heavenly romance
We have always been the lovers of exuberance
We never left one another nor were we unfaithful;
Adjoined together your juicy lips with mine
Combined to the maximum adherence
Of unforgettable and unnumbered fantasies;

What are you wondering My Dearest Darling
Don’t you and Can’t you recall?
I was just recalling our Heavenly Life
Of Another World that came to me
In a Spiritual Regression Session this early morning:

You were found dressed in pink
Your smily fleshy rounded moon-like face glowing
Your convexly curved shyish cheeks brilliantly shining
Your juicy red lips desperately awaiting to be kissed
Your honeycombed hair curled with rich golden wings
Your entire silkish skin sparkling with no known dark spots
Your stylized costume engraved with silver ornaments
Your arrowed big blue dreamy eyes powerfully transmitted
Seven-colored combinations of blissful rays
In which I swallowed best-tasting and refined fruits;

Knowing full well that You and I were inseparable and
Our relationship was unbreakable in that life and lives to come,
You whispered to me while hugging and smiling:
“My Dear! Your Love is Indescribably Wonderful;”
I then said to you with a great desire:
“Darling! All I Need Is One More Kiss.”

Poetry & Short Stories In Telugu Language

Rao M Konduru (K. Madhusudana Rao) Published Poetry & Short Stories In Telugu Language When He Was Between the Ages 16 and 24!
Important Poetry & Short Stories Are Shown In The Following Pages. The text in Telugu language was too old, worn away and faded. With a magnifying glass, it could be possible to read through. You can also read the entire chapter in a PDF file here: https://www.mydiabetescontrol.com/Bio/POETRY.pdf

He Published His First Poem When He was 16 Years Old!
Unfortunately, That First Poem Was Lost!
When He was 16, He Used to Look Like This as Shown in the Photos!

Poem Titled “Oohala Ooyala (Meaning Dreaming Thoughts)” Was Published in The VSR College Yearbook While Studying for Pre-University Course, 1968.

POEM Entitled "Oohala Ooyala"
Meaning "Dreaming Thoughts"
Author: Konduru Madhusudana Rao
Published in TELUGU Language
While Studying Pre-University Course
VSR College Yearbook
TENALI, Andhra Pradesh, India, 1968

ఊహల ఊయల

—కె. మధుసూదనరావు. పి. యు. సి.

మనసున యున్నది
కలలో లేనిది
కలలో నున్నది
మనసున లేనిది
మనసున యున్నదె
కలలో వుంటే
మనసుకు మృత్యువు
లేదు గదా!

కాపుర మున్నది
కలయిక లేనిది
వేరుగ నున్నది
కలయిక వున్నది
కలయిక వున్నదె
కాపుర ముంటే
కలలకు కరు విక
లేదు గదా!

ఎదురుగ నున్నది
ఎదలో లేనిది
దూరా నున్నది
ఎదలో నున్నది
ఎదలో నున్నదె
ఎదురుగ వుంటే
ఎదిగెడి నా మది
పొదుగు గదా!

తనువులు కలసెను
మనసులు కలియక
మనసులు కలిసెను
తనువులు కలియక
మనసులు కలసిన
తనువులు కలసిన
మధురము సధరము
నూరు గదా!

2

చదివితి నన్నియు
సారము లేనివి
చూచితి నన్నియు
సారము గలవవి
చూచిన సారము
చదువున నుంటే
చదువే నా కిక
బంది గదా!

తలచితి నెన్నో
కలవని తలపులు
పిలిచితి నెన్నో
కలసిన తలపులు
కలసిన తలపులు
తలపున నుంటే
తలపులె నా కిక
బంది గదా!

చదివితి నెంతో
అర్థము కానిది
చదివితి నింతక
అర్థము మైనది
చదివిన దంతా
అర్థ మైనచో
చదువున నే నిక
రాజు గదా!

కట్టితి నెన్నో
ఊహామాలలు
విప్పితి నెన్నో
కవితామాలలు
విప్పిన మాలలు
కట్టుట నుంటే
కవులకు నే నిక
రాజు గదా!

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Poem Titled “Manasu Gajibiji (Meaning Confusion in the Heart)” Was Published in Sachitra Varapatrika, A weekly Magazine, Guntur, Andhra Pradesh, India, 1970.

POEM Entitled “Manasu Gajibiji” Meaning “Confusion in the Heart”
Author: Konduru Madhusudana Rao
Published in TELUGU Language
Andhra Prabha, Sachitra Varapatrika (a weekly magazine)
Guntur, Andhra Pradesh, India
Approximately 1970

ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక 13

మనసు గజిబిజి

కొండూరు మధుసూదనరావు

కొందరు,
కొంతమందికి,
కొంతవర కర్థమవుతారు గాని;
అందరికి,
అన్నివిధాల అర్థమవ్వరు.

అందరు,
అంతమందికి,
అన్నివిధాల అర్థమవ్వరుగాని;
కొంతమందికి,
కొన్నివిధాల అర్థమవుతారు.

ఎందరో,
ఎంతమందికి,
ఎన్నివిధాల అర్థమయినా;
కొంతమందికి,
కొన్ని విధాల్లోనే అర్థమవుతారు.

అందరిలో
కొందరు
ఎందరు?

కొందరిలో
ఎందరు
అందరు?

ఎందరిలో
అందరు
కొందరు?

అందరిలో
ఎందరు
కొందరు?

కొందరిలో
అందరు
ఎందరు?

ఎందరిలో
కొందరు
అందరు? ★

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Poem Titled "Yeda-Vyada (Meaning Struggle-Suffering)" Was Published in Jayashree Weekly State-Wide Magazine, Andhra Pradesh, India, 1970.

POEM Entitled "Yeda-Vyadha" Meaning "Struggle – Suffering"
Author: Konduru Madhusudana Rao
Published in TELUGU Language
JAYASHREE WEEKLY MAGAZINE
Andhra Pradesh, India
Approximately 1970

కొండూరు మధుసూదనరావు.

ఎద - వ్యధ

కొండూరు మధుసూదనరావు

ఎవరికి [illegible]...
ఎవరో నా [illegible]...
ఎవరికి నే [illegible]!

స్వార్థాలంకార జీవనసమరంలో
సామరస్య భావాన్ని చంపి
సాగిపోతూ, సాగిపోతూ
[illegible] సమర్థిస్తున్న
యీ సంఘంలో

మమతల కొరవడిన మానవ
భావం
మనుషుల [illegible] హితోప
దేశం;
[illegible] ఇజ్జతితో,
మసలుతున్న యీ [illegible]లో

[illegible] గుడుసులతో
[illegible] గుణములతో
[illegible] కట్నములతో
[illegible] యీ [illegible]...

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Poem Titled “Kala (Meaning Skill)” Was Published in a Local Weekly Magazine, Guntur, Andhra Pradesh, India, 1970

POEM Entitled “Kala” Meaning “Skill”
Author: Konduru Madhusudana Rao
Published in TELUGU Language
LOCAL WEEKLY MAGAZINE
Andhra Pradesh, India
Approximately 1970

కళ

కొండూరు మధుసూదనరావు

మనసులు——
మనసుల్లో గాలనులు
గాలను-గాలనుకూ,
గోడల్లాంటి అతుకులు
అతుకుల్లో గతుకులు
గతుకుల్లో బతుకులు
బతుకుల్లో బ్రతుకులు
బ్రతుకులకోసం మనుషులు,
మనుషులకోసం మమతలు
మమతల్ని పెంచేది మనసులు
బ్రతుకు చితికినా
మమత చితకదు——
మమత చితికితే
బ్రతుకు అతకదు,
గతుకుల్లోని
బతుకుల్లోని
బ్రతుకుల్లోని
మనుషుల్లోని
మనసుల్లోని
మమతల్లోని
వాస్తవాన్ని
చిత్రించేదే కళ.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Poem Titled "Nenerigina Gayam (Meaning The Poem I Know)" Was Published in The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-73.

POEM Entitled "Nenerigina Gayam" Meaning "The Poem I knew"
Author: Konduru Madhusudana Rao
Pen Name: LiyaMadhusudan
Published in TELUGU Language
The Engineering College Yearbook
Andhra University, Waltair, AP, India
1972-1973

నేనెరిగిన గేయం

లియామధుసూదన్
బి. టెక్ 6

ఇది గేయం
చీము కారుతోన్న గాయం
దుష్టుడు దుష్టుడికి చేస్తోన్న సాయం
సిరిలేనివాడు చేస్తోన్న న్యాయం
దుర్గతిలో నిరుద్యోగి చేస్తోన్న కార్యం
కన్నతల్లిపైకి కత్తులు విసురుతోన్న క్రౌర్యం
కలంకోణం కుళ్ళిపోతోన్న హృదయం
పాచిలా మారిపోతోన్న రాజకీయం
చంపినవాడ్ని చంపబోతోన్న ఉపాయం
సున్నిత హృదయాలకు జరుగుతోన్న అపాయం
పెద్దకూతురుకు కుదరని వియ్యం
చిన్నకూతురుకు పట్టిన దయ్యం
చిట్టిరాలు ఆకలితో చేస్తోన్న కయ్యం
పవ్వులోకి పువ్వుకూడా లేని సంసారపు శూన్యం
వేదాంతులు వాగుతున్నట్లు
ఇదంతా భగవంతుడు చేస్తోన్న మాయం
ఇది గేయం
చీముకారుతోన్న గాయం

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Poem Titled “Prema (Meaning Love)” Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-73.

POEM Entitled “Prema” Meaning “Love”
Author: Konduru Madhusudana Rao
Pen Name: LiyaMadhusudan
Published in TELUGU Language
The Engineering College Yearbook
Andhra University, Waltair, AP, India
1971-1972 / 1972-1973

★ ప్రేమ ★

లియామధుసూదన్
బి. టెక్.

ప్రియా !
నీ చల్లని వాలుచూపుల వలయంలో
నే ఊహించుకున్న నిజాలు
నన్నెన్నో ప్రశ్నలు వేస్తున్నాయ్.

ఎందుకో ....
నీ వాడిన మాటల మాధురిలో
నే పరవశించిపోయిన [illegible]
నన్నెంతో [illegible] కౌగిలిస్తున్నాయ్.

నీ పరిచయ స్మృతులు
మందహాసాల దివ్వెలు
నీ యెదల పెంచుకున్న
ఆశల అమృత వసంతాలు
నన్ను పదే-పదే వెనక్కు లాగుతున్నాయ్.

నీవు నాకు దక్కవని తెలిసిన క్షణంనుండి
తీయని బాధతో
చేదునవ్వుల సంతసం నిండిన శోకంతో
నామనసు మరీ-మరీ భ్రాంతింప చేస్తోంది.
నాయెదలో దాగిన
మన అనురాగాల బాంధవ్యాలు
అనుబంధాల ఆనవాళ్లు
చెక్కు చెదరకుండా—
నిన్నే మరీ-మరీ ఆలాపిస్తున్నాను.

ప్రియాతి ప్రియమైన ప్రియా !
(ఇహ) మనిద్దరిమధ్య జరిగిన
మధురానుభూతిని యేమని పిలుచుకుందాం
చెప్పు ప్రియా........ !
వినిపించేటట్లు చెప్పు........ !
ఆ ....యెంత బాగా చెప్పావ్ .. .... !
అబ్బ ! యెంత మధురంగా వుందామాట !
యేది .. ....మరోసారి........
ఆ .... అదే ...."ప్రేమ"

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Poem Titled “Prema (Meaning Love)” Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-73.

POEM Entitled “Grand Views”
Author: Konduru Madhusudana Rao
Published in English Language
The Engineering College Yearbook
Andhra University, Waltair, AP, India
Approximately 1970

Grand Views

K. Madhusudana Rao, B. Tech. 2

There is my heart,
Where is my art:
And
There is my art,
Where is my thought.
Dark is beauty,
Since there is some duty.
Sky is very near,
Since man is the trier.
Death is lovable,
When birth is very horrible,
Envy is a golden ring.
When world is a worthless king.
God is very simple,
When heart is the temple.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled "Psychologist" Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

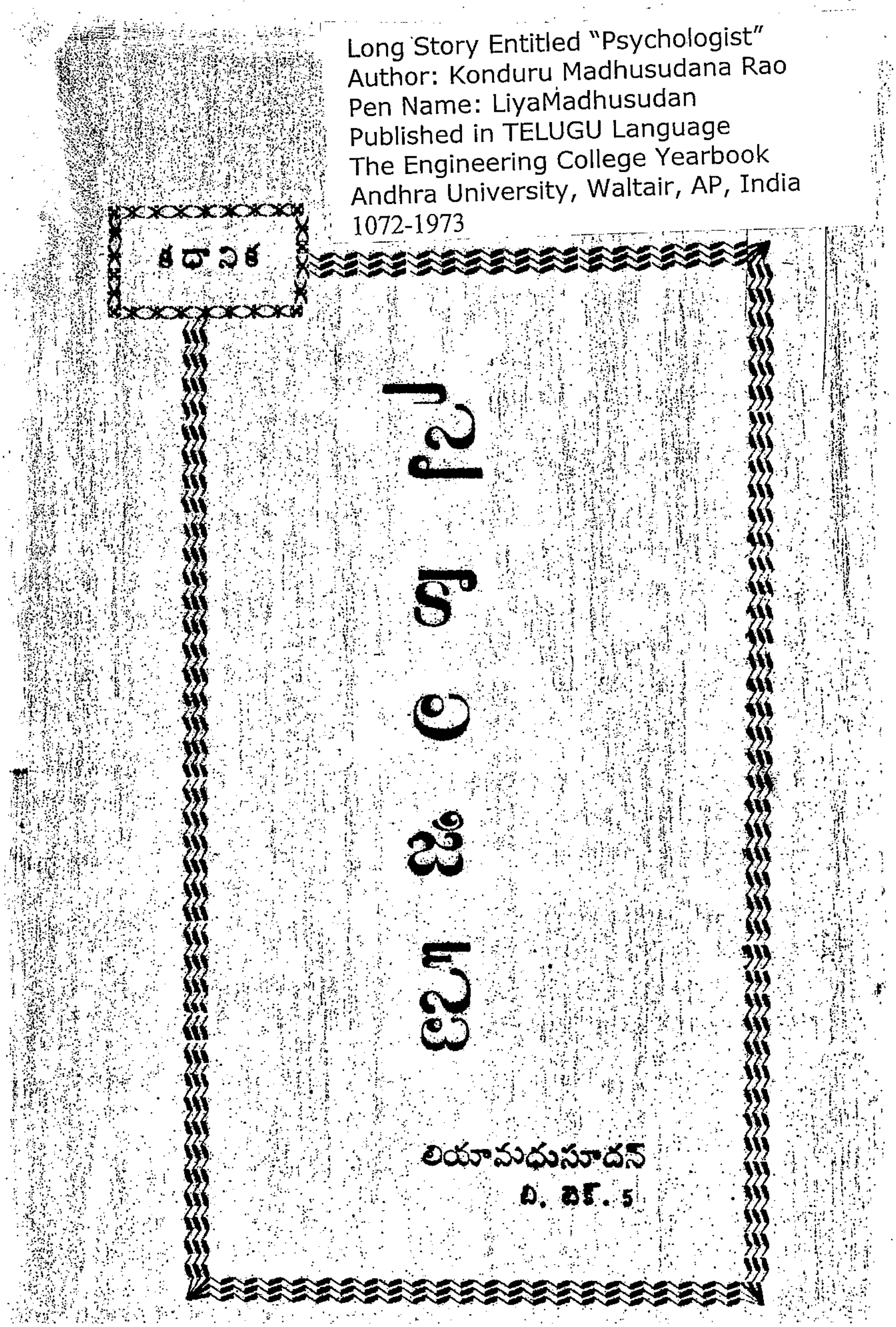
Long Story Entitled "Psychologist"
Author: Konduru Madhusudana Rao
Pen Name: LiyaMadhusudan
Published in TELUGU Language
The Engineering College Yearbook
Andhra University, Waltair, AP, India
1072-1973

కథానిక

సైకాలజిస్టు

లియామధుసూదన్
ఏ. ఇక్. 5

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled "Psychologist" Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

(2)

ఒకానొక రోజు —

నేనలా బజార్న పోతున్నాను.

ఒకచోట, కిళ్లీకొట్టుదగ్గర, ఓ అప్సరసలాంటి అమ్మాయి తళుక్కుమని మెరిసింది.

వెంటనే, నేను కిళ్లీకొట్టుదగ్గరకు వెళ్ళాను.

ఆ అమ్మాయి యేదో వీక్లీ పైపైన చూస్తోంది. కొంటానికి గాదు.

ఒక వీక్లీ చూసి, వేరుగా ప్రక్కనే పెట్టి మరో వీక్లీ చూట్టం మొదలు పెట్టింది.

నేను వీక్లీ చూట్టానికి తీసుకున్నట్టు తీసుకొని, చూస్తున్నట్లు నటిస్తూ, ఆ అమ్మాయిని చూస్తూ వున్నాను.

ఆ అమ్మాయి నా చేతిలో వీక్లీ తనదన్నట్టుగా నా వంక చూసి నా చేతిలోనుంచి లాక్కొని, కిళ్లీకొట్టతనికి డబ్బులిచ్చేసి యెందుకో వెళ్ళిపోయింది.

వెళ్తూ-వెళ్తూ వక మెరకలాంటి చూపు నా ముఖాన వదిలి, వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా, నేను అమ్మాయి వంక యెలాగూ చూస్తానన్న పూర్తి నమ్మకంతో హంసలాగ నడుం తిప్పుకుంటూ నడచిపోయింది.

నేను అమ్మాయివంక అలాగే నోరు తెరచుకొని చూసి మరోవీక్లీ పైపైన చూసి నేనుకూడా ఓవీక్లీ కొనుక్కున్నాను.

తర్వాత ఆ అమ్మాయి యెంతదూరం వెళ్ళిందో నన్న ఆతృతతో ఆ అమ్మాయి వెళ్ళినవైపు సూటిగా మరోసారి చూసాను.

ఆ అమ్మాయి కనిపించలేదు.

ఆశ్చర్యంగా అటూ-ఇటూ చూసి మళ్లా అలాగే చూసాను.

మరో మెరుపు నా కళ్లకి తళుక్కుమంది.

అరె! ఆ అమ్మాయే! అక్కడ ఆగిపోయింది!

ఆ షాపుముందు అరుగుమీద నుంచొని నా వంక ఓరగా చూస్తోంది

అప్పుడు నేనో మంచి హీరోపోజు పెట్టి ఆ అమ్మాయిని చూసి మళ్లా కళ్లని ఆకాశంమీదికి మళ్లించి యేదో ఆలోచిస్తున్నట్లు నటించి వెనక్కి తిరిగి వచ్చేశాను.

ఆ అమ్మాయిని గురించే ఆలోచిస్తుంటూ యింటి కొచ్చేసాను.

యెందుకో నా మనసు ఆ అమ్మాయిని గురించి మరీ-మరీ ఆలోచించటం మొదలు పెట్టింది.

అవన్నీ షాపులేకదా, అక్కడ యిళ్ళుకూడా లేవే ఆ షాపుదగ్గర యెందుకు నిలబడింది అనుకున్నాను.

వెంటనే వక ఐడియా వచ్చింది.

ఆ అమ్మాయి నుంచున్నచోట విజయా టాకీసుంది. ఒకవేళ సినిమా కొచ్చిందేమో అనుకున్నాను.

సినిమాకొస్తే వక్కతే యెలావస్తుంది! అన్న అర్థం ప్రశ్న మళ్లా పుట్టింది.

గబాల్న టయిము చూసుకున్నాను. వంటిగంటయింది.

ఈ టయిమప్పుడు సినిమా వుండదుకదా అన్న అనుమానం మళ్లా నన్ను ఆలోచనల్లోకి నెట్టేసింది

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled “Psychologist” Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

(3)

అలా ఆలోచిస్తూ ఓ గంట గడిపేసాను.

వెంటనే యేదో ఐడియా తట్టింది.

గబ-గబా బయలుదేరాను ఆ అమ్మాయి నుంచున్న చోటుకి రోడ్డుమీద నడుస్తూ ఆ అమ్మాయి నుంచున్నవైపు చూసాను. కరెక్టుగా ఆ అమ్మాయే !

అప్పటికి మూడోసారిలాపుంది నా కళ్లముందు తళుక్కుమని మరో మెరుపు విసిరింది.

వెంటనే నేనాషాపు బోర్డువంక చూసాను.

"ఆర్-కె-డ్రైక్లీనర్స్" అనుంది.

ఆశ్చర్యపోయాను.

నా అనుమానం నిజమయింది.

ఆ అమ్మాయి యెవరోకాదు అందులో ఇస్త్రీ బట్టలు డెలివరీ చెయ్యటానికిగాను పనిచేస్తున్న లేడీ.

ఒక్కసారి నా మనసు అగాధంలోకి. కృశించుకు పోయింది.

అలాగే నడుస్తూ నాలో నేను యేదో అనుకున్నాను.

అంత అందమైన అమ్మాయి యెంతో సంస్కారం యుక్తంగా కనిపిస్తోన్న అమ్మాయి ... చక్కని కాలేజీ స్టూడెంటనిపించే అమ్మాయి .... పకానాక టీన్ జాన్! నాన్సెన్స్.... అందులో నూ డ్రైక్లీనర్స్‌లో యెందుకు పనిచేస్తున్నట్లు ? ఛీ-ఛీ . యేంటో యీ బ్రతుకులు అర్థంకాని చితుకులు అంతుతెలియని గతుకులు

యిలా నా మనసు గతుకుల్లోకి ప్రయాణంచేసి, అటూ-ఇటూ కొట్టు మిట్టాడింది

నే నెందుకిలా ఆలోచిస్తున్నానా, అన్నమరో ఆలోచన నన్ను వెన్ను తట్టింది.

మళ్లా నడక వెనక్కి (అంటే- డ్రైక్లీనర్స్ షాపు వైపుకు) మళ్లించాను.

ఈ సారి ఆ అమ్మాయి కోసం చూస్తూ ఆ అమ్మాయి నా వంక చూస్తుందోలేదోనన్న ఆతృతతో మెల్లగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ నడిచాను.

అనుకున్నట్లే జరిగిపోయింది.

ఆ అమ్మాయి యెంత మంచిదో అనిపించింది నాకు

నేనాశించినట్లు నావంక తీక్షణంగా చూసింది.

అంతేకాదు ఆ చూపుతో నా కోక వార్తని కూడా పంపించింది. నిన్నింతకుముందు కిట్టీకొట్టుదగ్గర చూసానని.

"వెరీగుడ్!" అనుకున్నాను నాలో నేను.

అలా అటూ-ఇటూ, రెండు మూడు సార్లు తిరిగాను ఆ షాపువైపుకు.

ప్రతిసారి ఆ అమ్మాయి నావంక చూస్తూనే వుంది.

వెంటనే మరోగొప్ప ఐడియా తట్టింది;

షాపులోకి నడిచాను.

ఆ అమ్మాయి లేచి నుంచుంది.

"ఎక్స్క్యూజ్‌మీ ... " అని మొదలుపెట్టి యేవేవో ప్రశ్నలు ఇంగ్లీషులో అడిగేను ఆ అమ్మాయిని.

తనకి ఇంగ్లీషు మాట్లాడటం రానట్లుంది అందు కని జవాబులన్నీ తెలుగులోనే చెప్తోంది.

Story Titled "Psychologist" Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

(4)

నేను "ఏదైనా ఐతే, యీరోజిస్తే, రేపు డెలివరీ చేస్తారన్నమాట" అని తెలుగులో చెప్పి "ఓకే, వస్తాను" అని నవ్వుతూ బయటికొచ్చేసాను.

* * *

ఆ రెండవరోజే పక్క చిరిగిపోయిన చెక్స్ షర్టు తీసికెళ్ళాను. ఆ షాపుకు.

ఆ అమ్మాయి కిచ్చాను.

ఆ అమ్మాయి అది తీసుకొని బిల్లు రాయటం మొదలుపెట్టింది.

నేనా అమ్మాయి కళ్ళ వంక సూటిగా అలా చూస్తూ వుండిపోయాను.

ఆ అమ్మాయి ఒక్కసారి కోపంగా నా కళ్ళలోకి చూసింది.

వెంటనే నేను గిల - గిల తన్నుకున్నంతగా కంగారుపడి, షాపు ప్రక్కకి తప్పుకున్నాను.

కొన్ని క్షణాలయ్యాక "యేమండీ! మిమ్మల్నెక్కడో చూసినట్లుంది. మీ రెక్కడన్నా కాలేజీలో చదివారా .... " అని అడిగాను.

కాలేజీలో చదవక యెక్కడ చదువుతారు అని వెక్కిరిస్తున్నట్లు నా వంక చూసి, నేను లాస్టియర్ కాకినాడలో ఇంటర్ చదివాను అని చెప్పి బిల్లు నాచేతి కిచ్చింది.

బిల్లు తీసుకుంటూ మీ పేరు తెలుసుకోవచ్చా అడిగాను.

చాలా స్టైల్గా "సారీ" అని చెప్పింది.

థాంక్స్ అని అక్కడనుంచి వచ్చేశాను.

ఆ తెల్లవారి పొద్దునే మళ్ళా షాపు కెళ్ళాను.

షాపులో ఆ అమ్మాయి చాలా బిజీగా వుంది.

వచ్చినవాళ్ళందరికీ, డెలివరీలన్నీ యిచ్చేటప్పటికి ఐదు నిమిషాలయింది.

ఆ ఐదు నిమిషాలు నేనలాగే నుంచున్నాను, ఆ అమ్మాయిని చూస్తూ. అందరూ వెళ్ళిపోయాక —

నా షర్టు అన్నాను.

ఆఁ, షర్టా, యేంషర్టు నా వంక చనువుగా చూస్తూ. చిర్నవ్వుతో అడుగుతుంది.

నిన్నిచ్చానుగా

ఐతే సాయంత్రం రండి.

సాయంత్రం వరకూ యిక్కడే వుండిపోతా,

ఉండిపోండి, నాకేం.

" — "

కానూ. మీరేం చదువుతున్నారు ?

దాని కోసమే కాచుక్కూర్చున్నంత ఆత్రుతతో "ఇంజనీరింగ్" అని ఘనంగా చెప్పాను.

యెక్కడ ?

వైజాగ్లో

మరిక్కడకొచ్చారేం

మా ఊరే

ఇప్పుడు సెలవులా.

అవునన్నట్లు తలూపాను.

ఇలా ఆ అమ్మాయి చాలా చొరవతో మాట్లాడటం మొదలెట్టింది.

ఏదీ గుబులు లేకుండా హుషారుగా చలాకీగా నవ్వుతూగా హాయిగా కొంటెగా నటిస్తూ ముఖాన్ని - చేతుల్ని కదిలిస్తూ నాతోటి కలిసిపోయి మాట్లాడేస్తూ నన్ను మరీ ఆకట్టుకుంది.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled “Psychologist” Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

(5)

కాసేపాగి మీ యూనివర్సిటీలో అమ్మాయిలుంటారా అనడిగింది.

ఓ యస్. కావల్సినంతమంది. కాని మీలాంటి .... అనివార్యక కప్పుకొని ఆగిపోయ్యాను.

మీరు అమ్మాయిల్ని బాగా యేడిపిస్తారా అనడిగింది.

ప్రస్తుతం వకమ్మాయిని యేడిపించాలనుకుంటున్నాను. అన్నాను.

ఎవర్ని ! అంది.

నా యెడంచేతి చూపుడు వేలుని పెదిమికి తగిలించి ఆ అమ్మాయి వైపుకు విసిరాను కొంటెగా చూస్తూ.

నన్నా ! అంది ఆశ్చర్యంగా.

బొరస్సట్లు కళ్ళు పెద్దవిచేసి తలపైకెత్తి చూసాను.

ఆఁ, యేడిపించుకోండి. నాకేం భయమా ! అని మీరొకసారి యేడిపించుకుంటే నేను రెండు సార్లు యేడిపిస్తా. తెలుసా! అంటూ ముద్దుగా రెండు వ్రేళ్ళు చూపించింది.

నేను చాలా వుత్సాహ పడ్డాను.

మరేదో అలాగే కొంచెంసేపు మాట్లాడాను.

ఆ తర్వాత ఇంటి కొచ్చేశాను.

యేవేవో తియ్యని తలపులు నన్ను చిన్నాభిన్నం చెయ్యటం మొదలెట్టాయి.

ఆ పగలంతా అలాగడిచేసి సాయంత్రం మళ్ళావెళ్ళి-కాసేపు మాట్లాడి షర్టు తెచ్చుకున్నాను.

ఆ రాత్రినాకు సరిగా నిద్ర పట్టలేదు.

మంచంమీద అటూ - ఇటూ దొర్లుతూ వున్నాను.

ఉన్నట్టుండి నాకో మెరుపులాంటి ఆలోచన తట్టింది.

అప్పుడే కస్సున లేచి. ఆ అర్ధరాత్రి ప్రేమ లేఖ రాసాను.

తెల్లవారి పొద్దునే నా పేంటు తీసుకొని టైలర్ షాపు కెళ్ళాను. పేంటు యిచ్చేసి చిల్లు తీసుకొని జేబుల్లో యేమున్నా వున్నయేమో చెక్ చెయ్యమని చెప్పాను.

ఆ అమ్మాయి పేంటు జేబులు చూసింది. ఒక జేబులో మడతపెట్టిన కాగితం కనిపించింది. ఆత్రంగా విప్పి చూసింది. ముత్యాల్లాంటి అక్షరాలు తనని ఆకర్షించాయి. ఇంక ఆలస్యం చెయ్యకుండా చదవటం మొదలుపెట్టింది. (అప్పుడు నేనక్కడున్నట్టు అనుకున్నాను.)

హలో !

మీరిది చదువుతారన్న పూర్తి నమ్మకం లేదు. ఎందుకంటే యిది మీ చేతికి అందించలేక పోయ్యాను. చేతికిస్తే, మీ రేమను కుంటారోనన్న జంకు కలిగింది. దయచేసి పూర్తిగా చదువుతారు కదూ.

మీ రొక రోజు పిక్టీ కొనుక్కుంటూవచ్చి నా కళ్ళముందు తళుక్కుమని మెరిసారు. అప్పటినుంచో నాకు తెలియకుండానే నేను మిమ్మల్నెట్లాగయినా మాట్లాడించాలన్న సంకల్పానికి గురయ్యాను.

మిమ్మల్నెక్కడో చూసినట్టుంది. అని అన్నాను కదూ. దానర్థమేంటో తెలుసా. కొంతమంది కొన్ని పరిస్థితుల్లో కొంత వింతగా ప్రవర్తిస్తూ వుంటారు.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled “Psychologist” Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

6

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Story Titled "Psychologist" Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

(7)

ఆలా జ్యోతిని నేను పవిత్రంగా సృష్టించు కున్నాను.

నాటినుంచి నా జ్యోతికి నేను కొన్ని సూచన లివ్వాలని నిర్ణయించుకున్నాను.

ఆ తర్వాత మరో లెటరు తీసికెళ్ళి యిచ్చాను. సంతోషంగా చదువుకుంది. అందులో "జ్యోతి" అని సంబోధిస్తూ రాసాను. అలా రాసినందుకు యేమీ అభ్యంతరం చెప్పలేదు. నన్ను కూడా 'మధు' అని పిలవమని చెప్పాను. వెంటనే జాబు రాసిచ్చింది.

అక్కడే చదివేసాను.

'మధు' అన్న పేరులో చాలా మాధుర్యం వుందట. నన్ను చూస్తూంటే 'మధు' అని ప్రేమగా తియ్యగా పిలవాలనుంటట. ఇంకా యేవేవో ప్రేమాయణం చక్కగా రాసింది.

నా జ్యోతి యింత చక్కగా లెటరు రాసినందుకు మెచ్చుకున్నాను.

నా జ్యోతి నాకు రానురాను సన్నిహితమై పోయింది.

నే నెప్పుడూ ఆ పార్కులోనే కాలక్షేపం చేస్తున్నాను. జ్యోతితో అలా మాట్లాడుతూ యెన్ని యుగాలైనా వుండిపోవచ్చన్న విశ్వాసం నాలో జీర్ణించుకు పోయింది.

ఆ పార్కు చుట్టు ప్రక్కల వాళ్ళంతా మా యిద్దరిగురించి యేవేవో అనుకోవటం కూడా జరిగింది.

అయినా నేను లెక్క చేయలేదు.

ఇక జ్యోతి సంగతి సరేసరి. తనకితోటి సంగతి పట్టనట్టే వుంటుంది.

ఒకరోజు —

నేను బలవంతం చేయగా, జ్యోతి నాతో కలసి హోటలు కొచ్చింది.

అక్కడ జంటగా వకరి ప్రక్కన వకరు ముచ్చటగా మాట్లాడుకుంటూ కూర్చున్నాము.

నేను టేబులుమీద చేతులు పెట్టి జ్యోతివైపుకు తిరిగి మాట్లాడుతున్నాను.

నా ముంజేతి కున్న "కాశీదారం" చూసి, "యిదేంటి" అంది, పట్టుకొని సవరిస్తూ.

అదే మా యిద్దరి మధ్య జరిగిన తొలి స్పర్శ. నేను పులకించిపోయ్యాను.

'కాశీదారం' అని చెప్పాను.

ఆ తర్వాత జ్యోతి చేతివ్రేలిని మెల్లగా నా చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

జ్యోతి అభ్యంతరం చెప్పలేదు.

వ్రేలును మెల్లగా గోరుతో వత్తాను.

నా వంక మత్తుగా నిప్పుపోయంగా చూసింది.

తరువాత అరచేతినంతా నా చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

తనుకూడా నాచేతిని నిమురుతూ తన రెండో చేత్తో నా చేతివ్రేళ్ళని వరసగా నొక్కింది.

ఆ విధమైన స్పర్శవల్లయేదో మత్తు, మరేదో ఆప్యాయత నా యిద్దరి మధ్య చెప్పలేని అనుబంధాన్ని సృష్టించాయి.

టిఫిన్ తీసుకున్నాక కూల్‌డ్రింక్సు చెప్పాను. తనకి వద్దంది. అందుకని సర్వరు [illegible] తీసుకొచ్చాడు.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled “Psychologist” Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

(8)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

— [illegible] —

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled “Psychologist” Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

(9)

నేను సగం తాగి, జ్యోతికందిస్తూ, తాగుతావా అనడిగాను.

నిరభ్యంతరంగా తాగేసింది.

అంటే అప్పుడే నా కౌగిలికూడా పంచుకుం దన్నమాట.

జ్యోతి నన్ను గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నదని తెలుసుకోటానికి అంతకన్నా మరొకటి లేదనిపించింది.

అంతలో నాకొక అనుమానం కూడా కలిగింది. ఆరతి తొలిగా యింత నిరభ్యంతరంగా ప్రవర్తిస్తుందా అన్న అనుమానం నన్ను కలవర పెట్టింది.

ఆ తర్వాత మాటల సందర్భంలో జ్యోతి యిలా అంది.

నేనొక వ్యక్తిని ప్రేమిస్తున్నాను. కాని, ఆ వ్యక్తి నన్ను ప్రేమిస్తాడో లేదోనని అనుమానంగా వుంది. అని.

నేనా మాటలు విని వూరుకున్నాను.

దానికి సమాధానంగా సూక్ష్మంగా నవ్వాను.

అలా నవ్వుతూ ఒక్కసారి వక పాతవిష యాన్ని జ్ఞాపకం చేసుకున్నాను.

నేనొసారి జ్యోతినిగురించి యేదన్నా తెలుసు కుందామని ఆ షాపు యజమానితో చొరవచేసికొని మాట్లాడాను. అతని మాటల్ని బట్టి చూస్తే, జ్యోతి కేరక్టరు మంచిదికాదని తెలియవచ్చింది. కాని నేను పూర్తిగా నమ్మలేకపోయ్యాను. దానికి కారణం, జ్యోతి ప్రవర్తనే. అలా గుర్తుకొచ్చిన సంఘటాన్ని త్రోసిపుచ్చి, జ్యోతితో యిలా అన్నాను.

"జ్యోతి! నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నానన్న విషయం నీకు వేరే చెప్పనవసరం లేదు. ప్రేమ కేవలం పవిత్రమయిందేకాదు. చాలా విచిత్రమయింది కూడా. నీ గురించి నేను చాలా-చాలా విషయాలు విన్నాను. కాని, అవన్నీ నేను నమ్మానని చెప్పటంలేదు. నాకు నీ ప్రేమమీద పూర్తి నమ్మకం కలిగింది. కాని, నిన్నొక ప్రశ్న వేస్తున్నాను. దానికి హృదయ పూర్వకంగా నిజమైన సమాధానం చెప్పావంటే, నిన్నింకా హర్షిస్తాను. నీ వింతకు ముందు యెంత చెడుగా ప్రవర్తించినా నాకు ఫరవాలేదు. అందుకు నీ శీలం నువ్వు కోల్పోయి వున్నా, నాకు అభ్యంతరం లేదు. ప్రేమ అనేది యే పంథాలోనైనా జన్మిస్తుంది. కాని, పుట్టినతర్వాత అది మలినపడకూడదు. ఇకనుండి నువ్వు నాతో పవిత్రంగా వుంటే చాలు. కాని, నేను ఆశించేదేంటో తెలుసా. నువ్వు నాకు పూర్తిగా లొంగిపోయి, నీ ఆత్మలో యే విధమైన మలిన భావాలూ లేకుండా, ఒక ఆప్తునికి చెప్తున్నట్లు, నీ గతజీవితాన్ని, నీవు చేసిన తప్పుల్ని నా ముందు నిరభ్యంతరంగా చెప్పు. అలా చెప్పినందువల్ల నే నేమీ నిన్ను చిన్నచూపు చూడను. నిన్నింకా అర్థం చేసుకుంటాను. నిన్నింకా వోదార్చుతాను. నీ అమాయకత్వాన్ని మెచ్చుకొని, నిన్ను బాగుపరచి సంస్కరింప చేస్తాను. నన్ను నమ్మి నిజం చెప్పు జ్యోతి."

ఈ విధంగా నేను చొరవ చేసికొని అడిగినందుకు జ్యోతికి చాలా సంతోషం కలిగిందేమో అనిపించింది.

కాని, జ్యోతి నేనాశించిన సమాధానం చెప్ప లేదు.

తనమీద అభాండాలు వేయొద్దంది. తను నిజంగా యింతవరకూ యేవిధంగానూ చెడిపోలేదట. తన అమాయకత్వాన్ని, చిలిపితనాన్ని చులకనగా తీసికొని, తననిలోకం అల్పంగా చూస్తోందట. కొన్ని

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled "Psychologist" Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

అనివార్య కారణాలవల్ల తను యిలాంటి పని చేయ వలసి వచ్చిందట.

అలా తనని తాను శీలవంతంగా వర్ణించుకుంది.

నాకు పూర్తి నమ్మకం కలిగేటట్లు లేదంది.

నేను నమ్మాను కూడా.

నేను తనని పెళ్ళి చేసుకోడానికి యిష్టపడు తున్నట్లు కూడా తనని నమ్మించాను.

అయినా కోర్కెని గురించి తరచుగా ఆలో చించటం నే నింకా మానుకోలేదు.

. . .

ఒక రోజు నేను వుండనుపోక, సెకండ్ షోకి వెళ్ళాను.

సినిమా పాతది కావటంవల్ల జనం తక్కువగా వున్నారు.

అందులో, బాల్కనీలో చాలా తక్కువ మందున్నారు.

సినిమా మొదలయిన తర్వాత, ఓజంట వచ్చి నాకు కొంచెం దూరంలో, సరిగ్గా నాముందు కూర్చు న్నారు.

వాళ్ళు వచ్చింది మొదలు చాలా విచిత్రంగా ప్రవర్తించారు.

అతను ఆమె మీదకిపడి యేదేదో చెప్తూనూ, ఆమె బుగ్గకి తన పెదాలు ఆనించటం, ఒకసారి అటూ-ఇటూ చూసి ఆమెని పూర్తిగా ముద్దుపెట్టు కోవటం. ఒకళ్ళమీద ఒకళ్ళు చేతులు వేసుకొని దగ్గరకు లాక్కోవటం..

నేనిదంతా గమనిస్తూనే వున్నాను.

ఎవరో కొత్తగా పెళ్ళయిన వాళ్ళేమో అని పించింది.

అదీ కాకపోతే యెక్కడున్నామయినా పిట్టది పట్టుకొచ్చారేమో అనిపించింది.

అయినా మనసూరుకోదుగదా. యెలాగయినా వాళ్ళని (ముఖ్యంగా ఆమెని) చూడాలనిపించింది.

నేను ముఖానికి కర్చీఫు అడ్డుపెట్టుకొని, వెనక్కి వాలి కూర్చున్నాను.

కాసేపటికి 'ఇంటర్వెల్' అయింది.

లైట్లు వేశారు.

అతను బయటికి వెళ్ళారు.

ఆమె మాత్రం అక్కడే కూర్చుంది.

వున్నట్లుండి వెనక్కితిరిగి ఒకసారి చూసింది.

నా కాశ్చర్యమేసింది.

నే నామెని గుర్తుపట్టాను.

నాకు పరిచయమైన ముఖమే.

నాకు బుర్ర వేడెక్కిపోయింది.

ఆలోచనల్తో ముఖానికి కొంచెం చెమట కూడా పట్టింది.

సినిమా అయిపోయాక, వాళ్ళు బయటకొచ్చి యిద్దరూ ఒక రిక్షా యెక్కారు.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled “Psychologist” Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

నేను మరో రిక్షా యెక్కి వాళ్ళని అనుసరించాను.

రోడ్డు చాలా మలుపులు తిరిగింది.

చివరికి యెక్కడో వో మూల లాడ్జింగు దగ్గర రిక్షా ఆగింది.

వాళ్ళిద్దరూ రిక్షాదిగి లాడ్జింగులోకి వెళ్ళటం నేను కళ్ళారా చూసాను.

అంతకీ ఆమె యెవరో కాదు.

నా జ్యోతి.

నన్ను ప్రేమిస్తోన్న జ్యోతి.

కాదు-కాదు. నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్లు నటిస్తోన్న జ్యోతి.

నేను గాఢంగా నిట్టూర్చి యింటికొచ్చేసాను.

మనసు కొంచెం బాధ అనిపించినా, మరో రకమైన సంతృప్తి నన్ను ఆనందమయం చేసింది.

వెంటనే నా డైరీ తీసి యిలా రాసుకున్నాను.

"ఆడజాతిలో నవాలక్ష రకాలున్నాయి. అందులో యిదొకటి. తనెంత హీనస్థితికి దిగజారినా (చివరికి వ్యభిచార గృహంలో పట్టుకొని అడిగినా), శీలం విషయంలో, అసలు తనంతట తాను తప్పు ఒప్పుకోదు. సాధ్యమయినంత వరకు తను పతివ్రతనేనని యెదుటవాళ్ళని నమ్మించ చేయటానికి ప్రయత్నిస్తూ వుంటుంది."

అంతవరకూ చిన్నాభిన్నంగా ఆలోచించి మననంతా వికారం చేసుకున్న నేను ఆ రోజు హాయిగా నిద్రపోయ్యాను.

• • •

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled “Kalpanamayi (Meaning The Woman I Created)” Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

Long Story Entitled "Kalpanamayi"
Meaning "The Woman I Created"
Author: Konduru Madhusudana Rao
Pen Name: LiyaMadhusudan
Published in TELUGU Language
The Engineering College Yearbook
Andhra University, Waltair, AP, India
1971-1972 / 1972-1973

(1)

[పెద్దకథ]

కల్పనామయి

కొండూరు మధుసూదనరావు

కొండూరు మధుసూదనరావు

తొలి మాట

ఊహించడమనేది మానవధర్మము. సంస్కారభావాలకు కేంద్రస్థానము, హృదయము. హృదయంతో ఊహిస్తే, సప్త సముద్రాలనైనా దాటవచ్చు. నిద్రించే మానవులు కలలుగనటం సహజము. కాని, ఆ కలలు కొందరికి గుర్తుంటాయి. మరికొందరు మర్చిపోతారు. ఆ కలలోనూ వారు ఊహించి, వారి ఆశయాల కనుగుణంగా, వారి భావాలకు సూటిగా ప్రయాణం చేయ గలుగుతారనేది వేద మాతర సత్యం. పాఠకులు హారంలోని దారాన్ని గ్రహించ గలిగితే, అదే పదివేలు.

1

అంతా ఆశ్చర్యంగా వుంది.

ఆహా! ఏమా సుందరి!

ఎంత అందంగా వుంది!

నేనునిన్న కలలో చదివిన గాంధర్వకన్యలా, వుంది.

అంతటి అందం నా కెలా అబ్బిందబ్బా....!

అంతటి కోమలాంగముతో నమర్చిన, ఆ భగవంతునికెంత కఠోరమైన హృదయం!

ఆమె నయన కాంతులు నా మీదకు వెదజల్లు తున్నట్లుగా వుంది. అదే! ఆమె వొంటరిగా, ఆనావ పై, ఆ కడలిలో, అలా....అలా.... వెళ్ళిపోతుంది! అంతలోనే మళ్ళ వెనక్కి వస్తుందేమిటి?

అక్కడక్కడె పచార్లు చేస్తుంది.

అదే! ఆమె నావంకే చూస్తుంది!

ఔను, నేనిక్కడికెలా వచ్చాను!

ఇక్కడి కొచ్చా మనుకోలేదే!

ఒకవేళ కలగంటున్నానేమో!

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

(2)

లేదు, కళ్ళు తెరుచుకొనే వున్నానుగా.... ఎలా కలగంటాను?

నేను కళ్ళార చూస్తున్నది, నిజమే.

సరికొత్త పాళ్ళతో, మిరుమిట్లు గొల్పే అందంతో, [illegible] చిత్రకారుడు నిర్మించిన 'తేజమయి' లాగ ఎంత ఠీవిగా వుందామె!

యవ్వనపు సెలయేరుల ప్రవాహమంటే యేమిటో, నా కిప్పుడే అర్థమవుతోంది.

"కొన్ని పరిజ్ఞానాలు చదివితే వస్తాయి, కొన్ని వింటే వస్తాయి, మరికొన్ని నేర్చుకుంటే వస్తాయి."

ఏ గురువు [illegible], ఏ సాయము లేకుండ, కేవలము ప్రవర్తనతో [illegible], నా కామె కొత్త-కొత్త అనుభూతుల్ని, జ్ఞానాలను విశదీకరించుతోంది గదా, [illegible]!

కొత్తగా తెలిసికొన్న విషయమేదయినా, జ్ఞానమేదైనా.... దానిలో మంచి-చెడుల సంగతి వేరే విషయము.

ఆమెను చూస్తుంటే, నాలో కొత్త-కొత్త భావాలు ప్రజ్వలిస్తున్నాయి. ఆమె [illegible] లో అనర్ఘత పెరిగి పోతోంది.

ఈ నా యవ్వన భావాలు,

ఈ నా మధుర అనుభూతులు,

ఈ నా సుందర కాంక్షలు,

కొత్త-కొత్తగా వున్న వేళ!

ఆమెను నేనలాగే చూస్తూ వుండిపోయా [illegible]

అరె! ఆమె నా వైపే వస్తుందే!

నన్ను గమనిస్తుందేమో!

ఔను, నన్ను రమ్మని సైగ చేస్తోంది.

ఇప్పుడేం చెయ్యటం?

ఇంతటి సరసవాతావరణం రమ్మన్నా వస్తుందా! ఇంతటి యేకాంత ప్రదేశంలోకి, యింతటి [illegible] సమయంగా [illegible], యీ ప్రకృతి వొడిలో యీ సౌందర్య సీమలోకి, నే నెలా రాగలిగాను?

అన్నట్టు, నే నిప్పుడు గతాన్ని జ్ఞప్తి చేసుకో లేకపోతున్నా నేమిటి! అసలు, నే నామెవద్ద కెప్పుడు నడచి వెళ్ళాను!

నాకు [illegible]!

అప్పుడే, నే నామె [illegible] ప్రవేశించానా!

అంతా మాయగా వుందే!

ఆమె నా చేతిని స్పృశించిందేమిటి!

ఆమె ఎరుపు కన్నులలో నా ముఖము [illegible] అలా....అలా...., పరికించి చూస్తోందేమిటి!

అరె! నాలో [illegible]. ఆమె నిష్కల్మష [illegible] నేను [illegible] పోతున్నాను.

ఆమెతో నేను, నాలో ఆమె [illegible]

ఆమెను, నే [illegible]

అరె! అప్పుడే, ఆమె నా [illegible]

[illegible]

ఆమెలో [illegible]

నే [illegible]

[illegible]....

నేను [illegible], లేదేమో....

[illegible]

నేనుగాక ఆమెని [illegible]

[illegible] ఎంత [illegible]!

* * *

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

(3)

మా యిద్దరి మీదుగా కాలం పరుగులిడింది. అనంతంగా అనే క్షణాలు గడచి పోయాయి.

నావ తీరాన్ని చేరింది.

ఆమె నన్ను క్రిందికి దిగమని సైగ చేసింది.

నే నామె ననుసరించాను.

ఎదురుగా చిన్న కుటీరమొకటి కనిపించింది.

పూల గుబ్బురులతో పాదిగిన, యీ కుటీరము, చాలా రమణీయంగా వుంది.

చుట్టూ మంచు పొగ.

తెల్లని పిండి వెన్నెల యెంత చల్లగా వుందని!

ఆ వెన్నెల కాంతిలో, మంచుపొగ కదలికను చూస్తున్న, నా మనసెందుకో విచిత్రానుభూతుల పొందింది.

కుటీరంలో అడుగు పెట్టాను.

ఆమె లోపలికి పోయింది. అంతలో [illegible] చేతిలో పాత బంగారు వన్నెగల [illegible] తీసి కొచ్చింది. ఆమె స్వాగతం చేస్తుంది గాబోలు, గోడలనిండా ప్రకృతి చిత్రాలు తగిలించబడి వున్నాయి.

ఆమె యేదో చిత్రాన్ని గీయ నారంభించింది.

నేనా కుటీరమంతా పరికిస్తున్నాను.

ఆ చిత్రాలు నన్నెంతో ఆకర్షించాయి.

ఆమె గురించి తెలుసుకోవాలని, నే నెంతగానో ప్రయత్నిస్తున్నాను. కాని, ఆమె నోరు విప్పి మాట్లాడటంలేదు.

అక్కడ గోడమీద వేస్తున్న చెక్కిన పెద్ద అక్షరాలు నన్నాకర్షించాయి.

"ఎదుటివారి మనస్సులు, గుడి గోపురపు గంటలు.
అందుకుంటే, మ్రోగుతాయ్,
అందకపోతే, ఆగుతాయ్."

ఇది చదివాక, నా మనసు గతుక్కుమంది.

ఏదో గొప్ప సత్యాన్ని తెలిసికొన్నానా... అనిపించింది.

మానవ జాతినంతా విమర్శించాలంటే, యీ వొక్క వాక్యం చాలేమో ననిపించింది.

ఆమెలో యెంతటి కళాశక్తి లేనిదే, అంతటి భావము ఆమె హృదయంనుండి వెలువడింది!

ఆమె నా వద్ద కొచ్చినట్లుంది. నవ్వుతూ, నాకొక మడతపెట్టిన కాగితాన్నిచ్చింది.

దాన్ని విప్పి చదువుతున్నాను.

"దేవుని ప్రణాళిక ననుసరిస్తే, మానవజాతియెంతో మహోన్నతమైనది, పవిత్రమైనది. కాని మానవులందరూ క్రమేణా. ఆ మహోన్నత స్థితి కోల్పోయారు. "జీవితమంటే-స్వార్థాలంకారం" అన్న భావాన్ని తీర్చిదిద్దారు. సంఘం కుళ్ళిన దుష్టభావాల్ని, జీవితం మిథ్యయన్న, నాలాంటి అభేదులు మధురమైన మానవజీవితాన్ని కోల్పోతారు. సంఘంచేసే దురాచారాల్ని అరికట్టలేక, నేనా లోకాన్ని వదిలివచ్చాను. నేను ప్రేమించి, వోడిపోయాను. మానవలోకంలో నా మంచి అక్కరకు రాలేదు. వంచకులెందరో, నా హృదయాన్ని గాయపర్చారు. నే నెందరో సహృదయుల కోసం, సుగుణవంతులకోసం, మైత్రికోసం, లోకమంతా గాలించి, విఫలురాలనయ్యాను. స్నేహమనే పొంకతో యెదురైనవారిని వాదుకుంటున్నారేగాని, అనంతమైన స్నేహబంధాలు, అనురాగాలు, ఆప్యాయతలు, నేను చూడలేక పోయాను. జీవితాన్ని చెదుగా నిర్వర్తించి, వడిగా ముగించాను."

అంతా చదివి నిశ్చేష్టుడనయ్యాను.

ఒంటికి, కాస్తగా చెమట పట్టింది.

నేను తలపైకెత్తి, ఆమెవైపు అదో యిదిగా చూశాను.

ఆమె అక్కడలేదు. వేగంగా బయటికొచ్చాను

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

ఆమె నడిచటిగా నడచిపోతోంది.

ఆమెను నేనేదో పేరుపెట్టి పిలుస్తున్నాను.

ఆమెను వెంబడించి, పరుగు తీస్తున్నాను.

అలా యెంతదూరం పోయ్యానో నాకే తెలియదు.

చివరిలో, ఒక శ్మశానం మాత్రం చూడగలిగాను అక్కడ. శవాలుకొన్ని కాలిపోతున్నాయి. కొన్ని సమాధులమీద. సమిధలు వెలుగుతున్నాయి.

నేను భయంతో పెద్దగా అరుస్తున్నాను.

నాకు గొంతు పెగలటంలేదు.

నా కంఠం అవరోధమయంగా వుంది.

ఊపిరి సలపటంలేదు.

కళ్ళు తెరిచాను.

అంతా మసకగావుంది. లోకమంతా కళావిహీనంగా కనబడింది.

విచారంతో పడకదిగి, పరి-పరి విధాల వాపోతూ, ఆలోచించుతూ, కాలాన్ని గడిపాను.

2

అది శివరాత్రి. పన్నెండు గంటలు. ఊరుకు ఉత్తరాన, శ్మశానంలో సమాధిపై వెలిగే సమిధను పరిశీలనగా చూస్తూ, భయకంపితుడనై, నేనా నిర్జన ప్రదేశంలో ప్రయాణం చేస్తున్నాను. నాలో యేదో ఆతృత తొందర పెడుతోంది. ఏదో సత్యాన్ని కనుక్కోవాలన్న ఆరాటంతో. నా కళ్ళు, ఆ ప్రదేశాన్నంత పరిశీలిస్తున్నాయి. అల్లంత దూరాన, అడవి పొదలలో ఒక ఆకారం మెరుస్తూ కనిపించింది. యెక్కడ నుంచో, వీణా వాయిద్యం వినిపిస్తోంది.

చుట్టూ పరికించి చూసాను.

ఎవరో లాంతరు పట్టుకొని, చేత్తో కర్ర తీసుకొని, నావైపే వస్తున్నాడు. కాటి పాపడులాగున్నాడు.

"ఏయ్ పాపడూ....?" పెద్దగా పిలిచాను.

కాటిపాపడు నావద్ద కొచ్చాడు.

వాడు, నా ముఖం మీదికి లాంతరు పెట్టి—

"ఎవరు బాబు...., మనుసులు గోర్చున్నారు లాగున్నారే....? ఈ నడుజాము కాడ, యిక్కడికెందుకొచ్చారు, బాబుగారు....?"

యెరుపెక్కిన కళ్ళతో, నన్ను చూస్తూ అన్నాడు ఆ పాపడు,

అదిసరేగాని, పాపడూ....?

ఆ పొదల్లో వీణావాయిద్యం వినపడుతోంది. అది యెక్కడిదసలు?

అదా.... .... అదో పెద్దకథలెండి.

కథా....?

"అవును. అక్కడొకమ్మాయిగోరు కాపురం చేస్తున్నారంట. గొప్పింటి బిడ్డ. ఇక్కడికి దగ్గరలోనే ఉన్నారు. ఆ యమ్మాయిగారికి, యీ లోకం మీద యిరక్తి పుట్టిందంట. నాలుగేళ్ళనుంచి, యిక్కడే వుంటున్నాది. అందరు, పిచ్చి పట్టిందంటారు. అంతా పుట్టదే, బాబుగారు. నాతోగూడ పొద్దుపొద్దు మాట్లాడదంటి, నేను వుంటమ్మాయిగోరు. ఏరాదునమ్మాయి కిక్కురుమనకుండా వింటా... యేమో...."

పెద్ద కథ చెప్పినట్టుగా చెప్పాడు కాటిపాపడు.

"నన్నక్కడికి తీసికెళ్ళు పాపడు." బ్రతిమాలుతున్నట్లుగా అడిగాను.

నామాట కాదనలేక, వాడా ప్రదేశానికి తీసికెళ్ళాడు.

అక్కడామెను చూసాను.

ఆమె మనఃప్రేక్షతో వీణను మీటుతోంది.

రాగంలో, తీరని ఆవేదన అంతులు ధ్వనిస్తోంది.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

(5)

ఇంకా ఏదో వుందేమో అనిపిస్తోంది.

ఆకాశంలో చూసాను అది వేగంగా వుంది.

ఏ లోకంలో విహరిస్తుందోగాని, ఆమె అప్పు డప్పుడు, ఆమె ముఖాన్ని చూస్తే పసిగట్టవచ్చు.

అద్భుత దేవకన్యలాగా, మిలమిల లాడు తోంది ఆ అందాలమోము, ఆమె యెదుర కూర్చొని చూసి, నా క్రింది పెదవి నా పళ్ళ క్రిందపడి మెలికలు తిరిగింది.

ఆ సుందర నయనాలలో, ఏదో తెలియని దాగినో గాని, కోలాహలాలు విరజిమ్ముతున్నాయి.

ఆ అంగాంగం ఆమెలో, ఏదో సుగంధాన్ని దాగినోగాని, చక్కని సువాసనలు విరజిమ్ముతున్నాయి.

ఆశ్చర్య, విస్మయాల తనుగున్నా ఆమె పెద వులు సంకోచ వ్యాకోచములు లేని ఆకర్షణ.

ఆమె దేహమంతా ఆకర్షణీయంగా వుంది గాని ఆమె మనసులో యేదో తెలియని ఆవేదన, యేదో పోగొట్టుకొన్న ఆలోచన వున్నట్లు అని పిస్తోంది.

ఆమెను గమనించాను.
ఆమెతో మాట్లాడానికి ప్రయత్నించాను.
ఆమె పెదవి విప్పడం మానలేదు,
ఆమె నాతో సంభాషించడం లేదు.
కాటికాపరి ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు.

"ఈ లోకం విడిచారం బాబుగారు. ఆయమ్మాయి యెవ్వరితో మాట్లాడదు. మగవాళ్లతో అయితే అసలు మాట్లాడదు బాబుగారు ..."

కాటికాపరి మెల్లగా చెప్పుకొని వెళ్ళాడు ఆమెను చూస్తూ....నేనలాగే నిలబడ్డాను.

"మానవుల్లో కొందరు మహనీయులు కూడా వుంటారు. సతీప సంప్రదాయానికి బద్ధులై సహృదయం తో జీవిస్తారు. ఇది మానవజీవితం. మానవుడంటే యింతవరకు సరియైన నిర్వచనం కనుక్కోలేక పోయినా, తాముమటుకు మానవులమంటూ చెప్పుకొని జీవిస్తున్నారీ లోకంలో."

అందరితోపాటు యీ మెహాద యెందుకుండ కూడదు:

ఈమెలో ఉద్వేగం కలిగిందేమో ...!

ఈమెకీలోకంపైన అసహ్యభావం కలిగిందేమో....!

అందుకే పేదగా ఒంటరిగా యీ యే కాంత ప్రదేశంలో యీ భయంకర ప్రకృతిలో కాలాన్ని గడుపుతోంది.

ఆమె అలసి పోయినట్లుంది.

అక్కడే చెట్టునానుకొని సన్నగా కదులుతూ వుంది. అయినా ఆమె పేదను మెయదురూనే వుంది.

నాకు నిద్రను ముంచుకొస్తుంది.
ఆమెకు ప్రక్కనే పడుకొన్నాను.
పచ్చిక మెత్తదనాన్నిచ్చింది.
నక్కల కూతలు భయంకరంగా వున్నాయి.
ఏవో పక్షులు కిచకిచ ధ్వనులు చేస్తున్నాయి.

నేనొకసారి కళ్ళు పట్టుకొని నామీదికి లాగు కొన్నాను.

నా అధరాంపై యేదో మెత్తగా నొక్కింది.
నరాల్లో ప్రైకం కమ్ముంది, వెంటాడ వుంది.
"నేను యెంచుకున్నా....?" అనిపించింది.
నాకేవో జ్ఞాపకాలొస్తున్నాయి.

నేనెప్పుడో చవిచూసిన పదార్థాన్ని మళ్లీ చవి చూస్తున్నట్లుగా వుంది. నేను గొప్పగా ప్రయత్నం చేస్తున్నాను.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

6

ఎక్కడో .... ఎవరినో.... యిలాగా.... యీ నిధలగా నే....చుంబించాను.

నాకు గుర్తుండటంలేదు.

బాగా ఆలోచిస్తున్నాను. ఆలోచించి మరీ ఆలోచిస్తున్నాను.

ఔను, నేను రాత్రి కలగన్నాను.

ఆ కలలో మనోజ్ఞగానాలు విన్నాను. అక్కడ ఆమె అధరాల్ని నాకు రుచిచూపించింది. ఇప్పటికీ అధరాలుకూడ నా కలాగే అనిపిస్తున్నాయి.

మరి ఆమె యెవరు?

ఈమె యెవరు?

నేను రాత్రి కన్నది కలేనా....?

మరి యిప్పుడు జరుగుతున్నదేంటి?

నాలో వివిధ భావాలు చెలరేగాయి.

ఏ శక్తి వల్ల నేనిక్కడికి రాగలిగాను?

నాలో, యేదో ప్రశాంతపు సౌరభం యిమిడి పోయింది.

ఏదో కొత్తసారాన్ని గ్రహించినట్లనిపించింది. నా మనసుకు, నా వూహలకు, నా ఆశలకు తగినట్లు నేను కలలో ప్రయాణం చేస్తుంటాను. రాత్రి, అసంతృప్తిగానే, కల ముగిసింది. అదే, ఆలాపనలో, నా హృదయం వెతుకుతోంది.

నేనూహించిన శక్తి ఆమె అయివుండవచ్చు.

ఔను.

ఆమెలో నా శక్తి

నా శక్తిలో ఆమె.

నా యోచనలో, ఆమె రూపం.

నా వాంఛలో, ఆమె ఆకృతి.

నా తపనలో, ఆమె శీలం.

నా భావంలో, ఆమె వాంతం.

ఆమె కదలికలో, నా ప్రాణం.

నా ప్రాణంలో, ఆమె తేజం.

నా వూహలలో ఆమె అందం.

ఆమె హృదయమే, నా సృష్టి.

ఆమెను నేను ప్రేమించనూలేదు, వాంఛించనూలేదు, పూజించనూలేదు, త్యజించనూలేదు.

ఆమెను వూహించి కల్పించాను.

అంతే, ఆమె నా కల్పనామయి.

అంతేకాదు, ఆమె నా ఆశయాల ఆకృతి.

నేను కళ్ళుతెరిచాను. మనసంతా, ఆహ్లాదంగా వుంది. ఇక్కడికొచ్చిందా, నేను నిద్రపోయ్యానేమిటే....?

ఆమె నాముందు(ఇదివరకువలె)వీణ మీటుతూ కనిపించింది.

అయితే, నేనింతవరకు గడిపింది, యీమెతో గాదా....?

నేనామెని రామవాంఛలో చూస్తుంటాను. అందుకే, నా ధ్యానాల కనుగొంటగా, యీమె నవ్వుతూవుంటున్నట్లు భ్రమపడ్డాను.

కాని, యీమె యెవరో....?

నా కింక నిద్ర పోవాలనిపిస్తోంది.

నిద్రపోతున్నా, నా ఆశయాలలో సజీవంగా మనుష్యులు కనపడతారేమో. వారితోనే [illegible] చేస్తాను. వారితోనే వుండిపోతాను. ఈ లోకమునకు, నాకు కూడ విరక్తిగా వుంది.

అందుకే, పోతాను...

నిద్రలోకి వెళ్ళిపోతాను.

*

Story Titled “Kshananubhuti (Instant Impression)” Was Published in The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

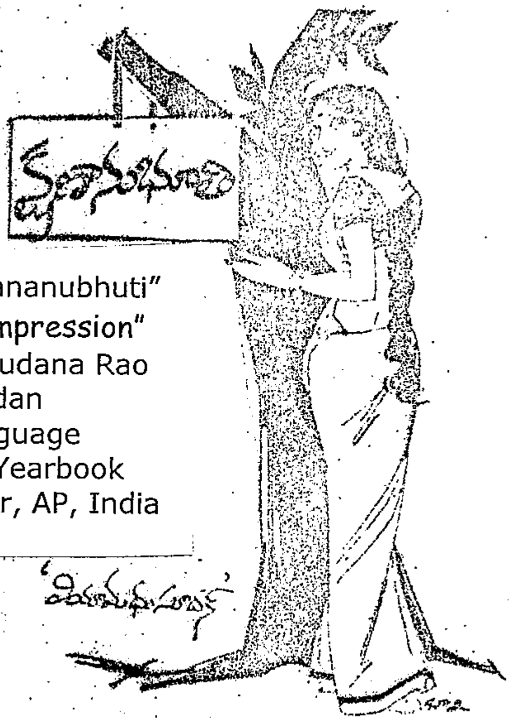

Long Story Entitled “Kshananubhuti”
Meaning “Instant Impression”
Author: Konduru Madhusudana Rao
Pen Name: LiyaMadhusudan
Published in TELUGU Language
The Engineering College Yearbook
Andhra University, Waltair, AP, India
1971-1972 / 1972-1973

★★ "స్త్రీ అంటే పిడికెడు కొప్పు కడివెడు కన్నీళ్ళు, [illegible]మాంసం ముద్ద. ఇందులో వ్యామోహపడ్డాని కేంలేదు" అని విశ్లేషించిచెప్పిన (ఇనుప కచ్చడాలు కట్టిన) సంయమీంద్రులు సహితం [illegible] నిగ్రహం కోల్పోయారు. అందమైన అమ్మాయి ఒక యువకునిలో [illegible] రేకెత్తించడం సహజం★

తనెందుకిలా పులకించి పోతున్నాడో తనకే అర్థం కావటంలేదు.

తనలో తనే ఆశ్చర్యపోతున్నాడు.

"ఎవరో అమ్మాయి!" అన్న హృదయానంద భావం, ఆమెనిచూడగానే కలిగింది. ఆమె, ఎంత ముచ్చటగా, ముద్దుగావుందో అంత ఆకర్షణీయంగా, అందంగా వుంది.

ఆ [illegible] ఛాయలో పాలముద్దలాగ, [illegible], నిండుగా, ఎంతో [illegible], [illegible] వుండటం, [illegible] చేసింది.

[illegible] అప్సరలాగ, తనువంతా [illegible] పోయేట్టు; ఆ [illegible] నాగరికతలో [illegible] వుంది. ఆరంగు చీరెను, [illegible] సరైన జోడుగావుంది.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

(2)

ఆమెసుదుట తీర్చిన శృంగారపుబొట్టులో, ఆ వర్చని చంద్రిక యెంతో కళాత్మకంగా వుంది.

అరె! ఆమెబుగ్గలు! అందమైన్నాగా సిగ్గుతో ఎర్రబోయి, అద్దంలా యెంతనునుపుగా వున్నాయో!

ఆ చెక్కిళ్ళు [illegible], కన్పిస్తున్నాయి.

ఆ పెదాలయితే యే చిత్రకారుడి బొమ్మల్లో చూడిరి అలా ఉండి, వకదానికొకటి కలుసుకుంటూ, అపోరకమైన ద్రవాన్ని స్రవింపచేస్తూ వుండటం, చూడ్డానికెంతో సోయగంగా వుంది.

ఆ కళ్ళు సోగనేంత కాంతివంతంగా వున్నాయి. ఆ చివర కాటుకరేఖలు ఆమెకళ్ళను మరింతపెద్దవి చేసినట్లనిపిస్తున్నాయి. ఆమె ఫాల భాగంలో నల్లని పావు గుండ్రంగా, ఆకాశంలో చంద్రుడిలా హాయిగా విహరిస్తోంది.

అన్నట్లు, తనకి ఆమెముఖాన్ని చూడ్డంతోనే సరిపోతున్నది. అదృష్టకొంచం క్రిందికి దిగ్గించితే, మొనదేలిన ఎదలు, తనహృదయాన్ని ఉద్రేకపరుస్తున్నాయి.

ఆ చూపు అలాగే క్రిందికిపోతుంటే, ఆమెను అపాదమస్తకం చూడగలిగాడు.

ఆ ముంజేయిలు మెత్తగా, బలంగా, యెంతో రమ్యంగా వున్నాయి. ఆ పాదాలు మరింత సుకుమారంగా వున్నాయి.

ఆ కాలిగోళ్ళు యెంత[illegible]!

సౌందర్యానికి [illegible]!

ఆ అందాన్నలా పెంచి పోషించి తెచ్చిందంటే, అదికూడా వక కళేగా!

అసలు ఆమె తనకెలా తటస్థపడింది? ఆమెను తనెలా చూడగలిగాడు? చూసి, యెందుకల పరవశించి పోతున్నాడు? ఈ పరవశంలో తనెందు కలా చిన్నా భిన్నంగా ఆలోచిస్తున్నాడు! ఆమె అంత అందంగా యెందు కుంది? ఆ అందానికి తనిలా ఆకర్షింప బడటం యెందుకు? తనలో యీ ప్రేమానుభూతి యెలా నాటుకు పోయింది? ఆమెని లాలనా ప్రాయంగా యెలా చూడగలుగు తున్నాడు!

తనకు తెలియ కుండానే తనకళ్ళు ఆమె కళ్ళతో బాసలు చేస్తున్నాయి!

అరె! ఆకళ్ళు తన కళ్ళతో యేంమాట్లాడింది, యెలా తెలుస్తుంది! అదంత రహస్యమా! ఐతే, తనకళ్ళు తన మనసుతో చెప్పొచ్చుగా మరి, చెప్ప కుండేదు కన్నెందుకిలా ఆరాట పర్చటం?

ఎంతసేపని, తను వూహించ గ్రహిస్తాడు?

ఆ బాసలలోని భాష, భావం తనకెలా తెలుస్తుంది?

ఎప్పుడో, యెందుకో, కాలక్షేపంకోసం చదివిన నవల సాహిత్యం లోని రసర్చి మనస్తత్వమంతా, యిప్పుడే ప్రత్యక్ష అర్థాన్ని [illegible] పిస్తుందే!

ఎందుకో [illegible], భావుకంగా, కళాత్మకంగా [illegible] శరత్సాహిత్యం యిప్పుడే నిద్రలేచి తనలో యేదో భావకల్పితాల్ని సృష్టిస్తున్నట్లని పిస్తుందే!

ఏకాంతంలో, యెవరైనా ఒక కాంతనుచూడటం జరిగితే మనసు యెందుకలా విచిత్రరూపం దాలుస్తుంది?

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

(3)

ఏదో చెప్పాలని, ఏమీ చెప్పలేకపోవటం; ఏదో చెయ్యాలని, ఏమీ చెయ్యలేక పోవటం; ఏదో అందని ఆకాశం ఊహల్లో తేలిపోతూ వుండటం; తన భావాన్ని, మెదడుగా వున్న ఆమె మౌనంతో ముఖం చేసి వోడిపోవటం; యెన్నెన్నో భావాల ప్రవాహాలు తనలో యిమిడిపోయి, తనని గాఢానుభూతికి లంఘింప చేయటం ....

తన జ్ఞానంలో యిమిడిపోయిన యిటువంటి రసవత్తర పాత్రమంతా తన్నిలా చిత్రవధ చేస్తుందేమో!

తనని తాను సమన్వయించుకోలేని యీ బాధతో, యెలా జీవించటం?

యీ మధురమైన బాధని యెలా అనుభవించటం?

ఆమెతో చెప్పేస్తే ....!

ఆమె యేమంటుందో ....!

అయినా, యీ సాంఘిక పరిస్థితుల్లో, యిలా యెందుకుండాలి?

ఆమెకి తనకీ, యీ కలుసుకోలేని యెడబాటు యెందుకు కలగాలి?

తనలో కలుగుతున్న కోర్కెలు, ఆశలు, ఆవేశాలు ఆమెతో యెందుకు చెప్పకూడదు?

చెప్పాలనుకున్నా యెలా చెప్పటం?

నాజూకు భాషతో, ఆమెకు, తన మనోప్రవాహమంతా వెల్లడించగలడా?

అలా వెల్లడిస్తే, ఆమె తనని మెచ్చుకుంటుందా?

అయినా, ఆమె యెవరో?

పదిమందిలో తనతో మాట్లాడుతుందా?

తనసర్థం చేసుకోగలదా?

తనలో యింతటి కళాత్మక హృదయం వుందని? తనని తాను ప్రత్యేకపరచుకోగల సంస్కారం కూడా తనలో వున్నాయని, ఆమె గ్రహించ గలుగుతుందా?

గ్రహించినా, సరి తియ్యగా మాట్లాడుతుందా?

అదెలా తనకు తెలుస్తుంది?

అయ్యో! భగవాన్ తనెంతటి విచిత్రమైన పరిస్థితుల్లో చిక్కుకు పోయాడు!

ఆమెమీద తనకి స్నేహం కూడా కలుగుతున్నట్లని పిస్తుంది.

అది ద్వేషం కాదేమో, అనిపిస్తూ వుంటుంది.

ఆమె యౌవనశోభతో వుంటుంది కదా.

ఇప్పుడు, కాకపోతే, ఎప్పటికైనా, ఆమె తనతో అంటిపెట్టుకుంటుందా. దాగోని సామాన్యు డేనా! ఆ సామాన్యునికి అంతటి అదృష్టం చెందుతుందా?

అందమైన పుష్పకదంబాన్ని, అమాంతంగా అందిస్తే, అనుభవించటం కూడా చేతగానంత సామాన్యుడికి దక్కుతుందేమో!

అప్పుడెంత నష్టమో యెవరికి తెలుస్తుంది?

ఆ నష్టాన్ని భరించుకోలేక, తనెందుకలా విలపించి పోతున్నాడు?

తన హృదయమంతా యెలా నిలాలమై పోతోందో!

ముకుళించుకుంటున్న తన హృదయంలో, యెంతో భరించలేని ప్రేమ అనే పవిత్రత, భరించలేని బాధగా మారటం ఆశ్చర్యంగా వుంది.

ఏదో పదార్థం ప్రవహించి, ఆవిరై పోతున్నట్లు;

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

(4)

యేదో పదార్థం ఆవిరై ద్రవించి పోతున్నట్లు, తన హృదయం యెందుకలా అలా అల్లాడి పోతోంది?

ఏదో మరువు హృదయంలో చేరి, బరువుగా, బాధగా తనని చిత్రవధ చేస్తోందెందుకు?

మనసంటే, యేమిటో యిప్పుడే అర్థమవుతోంది. ఇన్నాళ్ళు మనసుకు రూపాన్ని వూహించుకోలేక పోయాడు. కాని, మనసుకు కూడ, రూపంలేని రూపం ఆకారంగా, వికారంగా, యెన్నిమాటలతోనైనా వివరించలేనంత నిగూఢంగా వుంది వున్నట్లని పిస్తోంది.

తనమనసులోని ప్రతిభాగంలోను, ఆమె ఆకృతి తీర్చిందుకుపోయి, తనని అంతర్వాదాలతో క్షోభపచేస్తు న్నట్లని పిస్తోంది.

తనకది భరించలేకుండా వున్నాదె।

ఎవరన్నా ఆప్తులతో చెప్పుకోవాలని పిస్తోంది.

ఎవరు ఓదారుస్తారు?

ఈ ప్రపంచంలో తనలాంటి అభాగ్యులు యింకా యెంతమందున్నారో!

ఉంటే వాళ్ళకూడా యిలా అనవసర్థతతో బాధపడి పోవలసిందేనా?

తనెందుకిలా ఆలోచిస్తున్నాడో, తనకేఅర్థం కావటంలేదు.

ఎవరికన్నా చెప్పుకోవాలికి, అహం అడ్డొస్తుంది.

సిగ్గుతో, అభిమానంతో తప్పిబ్బయి పోతున్నాడు.

అయినా, తనమనసులో యిలాంటి భావానుభూతు లున్నాయంటే యీ లోకం నమ్ముతుందా?

ఇది సాంఘిక ప్రపంచం. దీనికి అర్థంచేసికోవల సిన అవసరంలేదు. అవహేళనమాత్రం చేయగలదు. హేగిడి, భాషించవలసిన బాధ్యతలేదు. పిచ్చితనాన్ని మాత్రం అంటగడుతుంది.

తనొకవేళ యీ క్షణంలో పిచ్చివాడయి పోతాడేమో।

తనలో యీభావాలు జీవంపోసుకోకుండా, క్రుంగి కృశించి తననిలా చిత్రవధచేసి, చివరికి పటావంచలై తనని వికలంచిస్తే, మరితను పిచ్చివాడుకాక యేమవు తాడు।

అప్పుడు తననీలోకం యేలా చూస్తుంది।

మందహాసంతో, కథలాగ చెప్పుకుంటుంది కదూ।

దాను తనొక అల్పాకృతిగా గ్రహిస్తుంది. తనెం దుకు పిచ్చివాడయ్యాడోకూడ ఆలోచించలేదు. దానికా శక్తిలేదు: అదిదాని స్వార్థం. కాదు, దాని అహం కారం. అదికూడ కాకపోతే, అంధకారం.

తెగించి చెప్పుకోలేని ఆత్మాభిమానంతో, తనలో తాను పుడికి పోతున్నాడేగాని, కనీసం ఆమెని సంభా షించవలెయటానికి కూడ, ప్రయత్నించ లేక పోతున్నా డంటే, దానికి కారణం యీసాంఘిక పరిస్థితులేగా—

ఏవేవో అరమరికలు, యెందుకు పనికిరాని భేదాలు, యెందుకూ కొరగాని ఆచారాలు—యిలాంటి వాటిలో వూగులాడుతూ, కొందరి హృదయాల్ని, యిలా యెందుకు పీడించుతోంది సమాజం?

కొన్నియుగాలకైనా యీలోకం మారుతుందా?

ఒకవేళ మారితే, అప్పటికి తనుంటాడా?

ఉండకపోతే మరోజన్మ యెత్తగలడా?

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

5

అంతగా, జన్మించిన, అప్పుడు యీ మన స్త్రీత్వాన్ని చెక్కు చెదరకుండా కాపాడుకుంటూ రాగలదా? యీ మమతలు, యీ ఆప్యాయతలు, యీ ప్రేమానురాగాలు అప్పటి దాకా అలాగే వుండి పోగలవా?

ఒక వేళ వున్నా, యిలాంటి అందమైన(యీ) సుందరాంగిని తను చూస్తాడా।

చూస్తే—, అప్పుడేంచేస్తాడు?

చేదువగా పోతాడా।

పోయి—, అప్పుడేంచేస్తాడు?

తనకళ్ళతో మాట్లాడిన ఆకళ్ళలోకి, బరువుగా, పారవశ్యంగా, లాలసగా తేరిపార చూస్తాడా।

అప్పుడు, ఆమెలో కూడా, తిరస్కృతి లేకుండా కళానుభూతితో అర్థంచేసికోగల సంస్కార హృదయంతో తనని గుర్తించగలుగుతుందా।

ఒకవేళగుర్తిస్తే—, అప్పుడేంచేస్తాడు?

ఆమెని సమీపిస్తాడా।

సమీపించి, ఆమెభావాలకు తనభావాలు యినుమడింపచేస్తూ, లాలించే నేర్పుతో, అందంగా, ఆనందంగా, ఆశగా, హృదయాంతరాళలో నుండి, పరవశించిపోయే మత్తైన కళ్ళతో, ఆమెని చూస్తూ, రెండు బాహువుల సాయంతో, ఆమె భుజాల్ని స్పృశించి, కౌగిలించుకుంటాడా।

అప్పుడామె ఆవేశాను రాగంతో, తన చాతీమీదికి వాలిపోయి, తన కౌగిలిలో కరగి పోగలదా।

అప్పినపుడూ, పకవేళ కథ యింతవరకూ వస్తే, మరి తనిలాగే వూరుకుంటాడా।

వూరుకోకపోతే, మరేంచేస్తాడు?

ఆమెని పైకెత్తి, ఆమెముఖాన్ని ప్రేమతో చూస్తూ ఆనందంతో ఆమె అధరాల్ని అలాఅలా చుంబిస్తాడా।

అలా యెంతసేపు ...!?

ఆ క్రీడ అయిపోయాకకూడ, తనింకా యేమన్నా చేస్తాడా?

చేస్తే, యేంచేస్తాడు?

శుపురకలుపేసే వయసులో, యిలాపొంగి రంకెలు వేస్తున్న రక్తప్రవాహంలోని వేగాన్ని పుంజుకుంటూ పులకించిపోయి, తననితానే మరచిపోగలడా।

అప్పుడు, తనేమవుతాడు?

సత్తువలేని జీవంలాగ, స్పందించినమనస్సుతో, యే ఆలోచనకి కారణంకాని అనుభూతిలో శూన్యంలో అలా సంతృప్తిగా వుండిపోతాడు కాబోలు।

అప్పటిగ్గానీ, యీమండిపోతున్న మనోవేదన చల్లారదేమో।

* * *

ఆరె! ఆమెను చూసిన యీ ఒక్క క్షణంలోనే తనలో యిన్ని భావాలు చెలరేగాయీ।

ఆమె అందాన్ని ఒక్కసారి తీక్షణంగా చూసిన క్షణంలో తను పొందిన అనుభూతికి యిలాంటి విశాల

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

మైన అర్థాలు, అర్థంతాలు యదార్థాలు కథలో వుద్భ
వించాయన్న మాట।

ఇంతటి ఆశ్చర్యం యెక్కడన్నా వుందా।

ఈ విచిత్రాన్ని యెంతమందికో చెప్పాలని
పిస్తుంది।

యెవరు వింటారు?

కథలైతే చదువుతారు, సినిమాలైతే చూస్తారుగాని,
నిజంగా కనిపించి యీ నిజమైన తనకథలాంటి
పుట్టాన్ని కేవలం వూహించటంద్వారా యెవరర్థం
చేసికోగలరు?

అంతటి సంస్కారం యెవరికుంది?

అసలు యెందు కుండాలి?

అయినా, దాన్ని తనాశించటంకూడా యెందుకు?

* * *

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled "Rajakeeyam (Political Conspiracy)" Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

(1)

Long Story Entitled "Rajakeeyam" Meaning "Political"
Author: Konduru Madhusudana Rao
Pen Name: LiyaMadhusudan
Published in TELUGU Language
The Engineering College Yearbook
Andhra University, Waltair, AP, India
1972-1973

రాజకీయం

లియామధుసూదన్
బి. టెక్5

'మావ!'

'ఆఁ'

'యేంటి, ఆలోచిస్తున్నావ్?'

'యేంలేదే, ఆ సిద్యార్ది న్యాయాల్ని యెట్టా తన్నాలా అని'

'నీ కెందుకు మావా, యియన్నీ. కూరు కాచ్చేనా, గుడ్డ కొచ్చేనా.'

'నీకేం తెలుసూరుకోవే.'

'___'

'ఆ న్యాయాల్లు యెన్ని అన్యాయాలు సేత్తున్నారో నీకేం తెలుసు.'

'ఆఁ, అయన్నీ యివ్వాలెందుకులే, నిదరపో మావా.'

'లచ్చి!'

'ఆఁ'

'ఇటు తిరగవే'

'యెటు!'

'అంటే, నా యేపు!'

'యెందుకు మావా?'

'నీ మొకం వకసారి సూపిద్దువే.'

'సీకట్లో, నా మొకమేం సూత్తావు మావా....'

'సీకటుంటే, యేవే.'

'ఆహా, సీకట్లో, మొకమేం కనపడతదా అంట'

'నీ మొకం నాకు సీకట్లోనయినా కనపడతదే. అసలు, సీకటెందుకు, నువ్వు నాకాడ లేకపోయినా, నీ మొకం నాకు కనపడతాదే. నీకేం తెలుససలు, నీ మొకంసంగతి, యిటు తిరగవే.'

'యేంటి మావో, సినిమాలో నాగేస్వర్రావులాగా మాటాడేత్తన్నావ్.'

'అదంతే లేవే.'

'___'

'లచ్చి!'

'ఆఁ'

'నిన్ను సినిమాలో, ఆ యన్టి రామారావు....'

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

'ఆఁ'

'ఆ జమున్ని, యేంటే అట్టా పట్టుకొని, అట్టా సేస్తాదు '

'అదేంటి మావా, యిప్పుడు నువ్వు సేస్తన్న పనేంటి '

' ___ '

'సే పో ,నాకు సిగ్గేత్తందావి.'

'అదంతేలే. పూరుకోవే.'

ఇద్దరు, కౌగిల్లో ఐక్యమయి పోయారు.

వెంకన్న కూలిపని చేసుకొని బ్రతికే సిరు పేదల్లో వొకడు. లచ్చి, వెంకన్న పెళ్లాం. వీళ్ళిద్దరికీ, యింతకు ముందొక పల్లెటూరు. వెంకన్న మొదట్నుంచీ అభిమానంగల మనిషి. తన కులాన్నిబట్టి, ఆ పూర్లో నీచంగా చూస్తున్నారని, మకాం ఈ సిటీకి మార్చారు. వెంకన్న, లచ్చి పగలంతా టాపీపనివాళ్లకి రాళ్లు మోస్తారు. రాత్రయేటప్పటికల్లా జంట పక్షుల్లా గూటికి చేరుకుంటారు. ఓవరు బ్రిడ్జికింద చిన్న పాక లాంటిది వేసుకున్నారు. అందులోనే వాళ్ళ బ్రతుకు సాగిపోతోంది.

లచ్చిని గురించి చెప్పాలంటే, "మట్టిలో మాణిక్యం" అన్న ఒక్కమాట చాలు. చుట్టూ అలగా జనం వున్నా, వాళ్ళ పద్ధతులు యెలావున్నా తనుమటుకు భర్తని గౌరవంగా చూసుకుంటుంది. అప్పుడప్పుడు వెంకన్న లచ్చిని సినిమాకి తీసుకెళుతూ వుంటాడు. అసలు ఆ సినిమాలవల్లే లచ్చి నిజంగా అలా వుండ గలుగుతుంది పతివ్రత సినిమాలన్నా, మొగుడికి భార్య సేవలు చేసే సినిమాలన్నా, లచ్చికి దా యిష్టం వాటిల్లోవున్న మంచినంతా ఆస్వాదించి మనసులో పెట్టుకుంటుంది. తను కూడా అలాగే వుండాలని మనసులోనే కలలు కంటుంది. ఒకొక్కప్పుడు

(2)

వెంకన్న తిట్టినా యేమనదు సరిగదా, వెంకన్న మనసు మార్చి నవ్వేటట్లు చేస్తుంది. ఆ నేర్పు ఆ సంస్కారము లచ్చికి దేవుడిచ్చిన వరాలనే చెప్పాలి.

'ఆసేయ్, లచ్చి '

'ఆఁ, ఏందిమావా '

'ఇయ్యాల కూరేంటే '

'ఇయ్యాల యేంటో ఏందంట మావా. యెక్కడా. యేపన్లుటల్లా. నిన్న తెచ్చిన రొయ్య లుంటే, కూరు పెట్టాను.'

'అదీ రెబ్బ నువ్వ పెట్టేసెయ్యవే పల్లా తొందరగా యెల్లాలి.'

'ఇయ్యాల కాదో-పేదో తేల్సెయ్యాలే...'

'యేంది మావా, అది'

'ఇయ్యాల మీటింగు సెప్పారే, సేనాడకే యెల్తున్నా '

'యేం సెప్పారు మావా. మీటింగోల్లు "ఆరేదో ముక్క" అంటే. దానెవారం మనొల్లకి నచ్చలేదు. అందుకని ఆ సియ్యార్చి నాయాల్లని తన్ని, ఆ పేవను తగలెట్టేత్తే, మనొల్లకి అంద్ర రాట్రం వచ్చేత్తదంట."

"ఇప్పుడు నువ్వుకూడా, యెలతున్నావా, మావా...."

"యెల్లకపోతే యెట్టాగే, నన్ను కమ్మని సెప్పారు అల్లంతా"

"యెవరు మావా".

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

3

"అల్లుడేవే. నీకు తెలవదు. అదీ, మావా డబ్బున్నారులే. ఆ తిర్పా కొండవ్వ. ఆ రౌడీనాయాళ్లు కొంతమందున్నారులే. అల్లతో కలసి అల్లరిసేతే ఎలే సందడిగా వుంటాదే. అయ్యాల నూడెంట్లుకూడా వత్తారంట, తగలెట్టటానికి. అంతా కలిసే యెల తారు."

"యేందో మావా. నాకంతా బయంగా వుంది. నువ్వు సెపితే యినవాయె."

"నీకెందుకు నువ్వు అవ్వతిని తొంగోవే, నేను యే సదుకాంకో వత్తాను."

వెంకన్న అప్పి మాటలు వినిపించుకోకుండా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు.

నేరుగా స్టేషను దగ్గర కెళ్ళాడు.

అప్పటికే అక్కడ చాలమందొచ్చారు.

వెంకన్న రాగానే తిరా కొండవ్వ అవాక్కై నిందారు.

కొంతరు స్టూడెంటు యేం చెయ్యాల్సింది అంతా బోధిస్తున్నారు.

వేసుకున్న పథకం ప్రకారం స్టేషనుకి నిప్పు పెట్టారు. వెంటనే పోలీసు లొచ్చారు. మామూలుగానే పోరాటం జరిగింది. కాల్పులు గూడా జరిపారు.

ఇదొక్కటేనా!

ఎన్నో రోజులనుండి సాగుతోంది.

ఇప్పటికే యెంతోమంది ప్రాణాలు కోల్పోయారు.

మొట్ట మొదటగా తెనాల్లో కాల్పులు జరిపారు. ఆ తరువాత చీరాల, బెజవాడ, ఏలూరు, వరసగా వూళ్లన్నీ వుద్యమంలోకి దిగాయి. ఎందరో కాల్పులకి బలయ్యారు.

నాయకుల మాత్రం అప్పుడప్పుడు వచ్చి చనిపోయిన వాళ్లకి జోహార్లు అర్పిస్తున్నారు.

మీటింగులు పెట్టి పై నాయకుల్ని తిట్టి పోస్తున్నారు. ఆ పార్టీవారు యీ పార్టీని, యీ పార్టీవారు ఆ పార్టీని విమర్శించుకుంటూ, దూషిస్తున్నారు. ప్రజలు మాత్రం వాళ్ళేం చెప్పినా చప్పట్లు కొడుతున్నారు.

ఉద్యమం తీవ్రరూపం దాల్చింది. చీటికి మాటికి బందులు జరిపిస్తున్నారు. రాష్ట్రమంతా స్తంభించి పోయింది. "జై ఆంధ్ర" నినాదాలతో రాష్ట్రమంతా మారుమోగుతోంది.

ఇంతటి మహోద్యమం యింతవరకు రాలేదని, కొందరు గర్వపడి పోతున్నారు.

ఇదేదో నాశనానికే వచ్చిందని కొందరు భయంతో అసంతృప్తిని వెల్లడిస్తున్నారు.

ఇదంతా రాజకీయులు సృష్టించిన వుద్యమమని కొందరు విమర్శిస్తున్నారు.

యేది యేమైనా, అన్ని తరగతులవారు వుద్యమంలోకి దిగారు.

* * *

ఆరోజు పట్నమంతా కర్ఫ్యూ విధించారు.

ఎక్కడా జన సంచారం లేదు.

పోలీసులు యెవర్నిబడితే వాళ్ళని లాఠీచార్జీ చేస్తున్నారు.

రోడ్డుమీద కనిపించిన వాళ్లని కనిపించినట్లు చావబాదేస్తున్నారు.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

(4)

"ఈయాల పెద్దగొడవ జరిగేట్టుందె" లచ్చితో అన్నాడు వెంకన్న.

"నువ్వెళ్లొద్దు మావా. నా మాటిని యియ్యాల నువ్వింటోనే వుండు మావా." లచ్చి వెంకన్నని బ్రతిమిలాడుతోంది.

"ప్రానంపోతే పోయింది, ఆ నాయాల్లని సితక తన్నాలే. ఆ పేనవకాన, యిల్లల్లో దూరంటి జనాన్ని తన్నారంట ఆల్లెంత పొగరు లేకపోతే అట్టసేత్తారె. యియ్యాల యెట్టాగూ పన్నాగం పన్నుతున్నారులే. నాయాల్లు. నాలుగు పోరాబిడ్డ దెబ్బ సూపిత్తే నక్కాలేకుండా పోతారు"

వెంకన్న మంచి నిషాలో వున్నాడు. వల్లు తెలవకుండా మాటాడేస్తున్నాడు.

ఎక్కడో తాగొచ్చినట్టున్నాడు.

వచ్చేటప్పుడు పోరాబిడ్డకూడా సందిలో పెట్టు కొచ్చాడు.

"ఎవరో వచ్చినోల్లు. కల్లు పోయింది, నా మొగుడిచేత యిట్టాటి పాడుపనులు సేయిత్తన్నారు." అని మనసులో అనుకుంటూ, ఆ పోరాబిడ్డ యెక్కడయి మావా అంది లచ్చి.

నీకు తెలవదు వూరుకోవే. అల్లెవరో యిచ్చారు నాకు. ఈయాల బువ్వతిని తొందరగా [illegible]న్నారు. అంటూ తలగుడ్డ చుట్టుకున్నాడు.

లచ్చి వెంకన్నకి అడ్డుపడింది.

కళ్ళంబడ నీళ్లు పెట్టుకుంది.

ఈయాల నా కెందుకో బయంగా వుంది మావా. నువ్వెళ్లొద్దు మావా. ఆ పోలీసోల్లు అట్ట కాలిపి పారేస్తుంటే, నువ్వెట్ట యెలతావు మావా. నీకేవన్నా అయితే నేను బతకలేను మావా...

లచ్చి అవురుమని యేడ్చింది.

వెంకన్న కాళ్ల మీద పడిపోయింది.

వెంకన్నకి జాలేసింది.

వెళ్లకపోతే యేంటిలే అనిపించింది.

అంతలో వాళ్లు చెప్పినమాటలు గుర్తొచ్చాయి.

వాళ్లకు తను వస్తానని చెప్పాడు. మళ్ళా వెళ్లకపోతే ఆ పొడిలు యేమంటారో నన్న భయం కూడా కలిగింది.

మొన్న మీటింగులో ఆ నాయకుడు చెప్పిన చైతన్యం అంతా వెంకన్నలో ప్రవేశించింది. ఏదో చెప్పలేని ఆవేశం. వెంకన్న నరాల్లో విజృంభించింది.

ప్రాణం పోతేపోయింది. స్వదేశంకోసం పోటు పడితే మంచి పేరొస్తుంది. నిగడిగా హక్కుల్ని కాపాడుకుంటూ. కర్తవ్యాన్ని పాటించి వీర స్వర్గమలంకరించినా, తెలుగుమార పేరు నిలబెట్టిన వారవుతారు.

ఆ నాయకుడు చెప్పిన భావ చైతన్యం వెంకన్నకి పిచ్చెత్తిస్తోంది.

పన్ను కదలకుండా కూర్చొని కేవలం మాట్లాడే అనుభవాన్ని సంపాదించి. తియ్య తియ్యని మాటల్తో యీ నాయకులు యిలా చైతన్యవంతంగా మాట్లాడుతారని, వాళ్ళు కనీసం ఒక్క నిమిషం కూడా పోరాటంలోకి దిగరని, వద్దున కూర్చొని కబుర్లు చెపుతారని, తెలుసుకో గలిగేటంతటి అనుభవజ్ఞానం వెంకన్నకి లేదు.

వెంకన్న అమాయకుడు. అటువంటి మాటలు తను యింతకు ముందెప్పుడూ వినలేదు. అవలే,

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

అప్పటివరకూ పల్లెటూళ్లో బ్రతకదల్చినవాడు. అందులో నుంచి హృదయం కలవాడు. అతడు చెప్పిందే వేదమనుకున్నాడు.

అతడు నిజంగా గొప్పవాడనుకున్నాడు.

అతడు చెప్పే ప్రతి మాటకి వెనక దాగివున్న మర్మమేంటో, వెంకన్నకి బోధపడలేదు. అందులో వున్న 'చదరంగం' గురించి ఆలోచించే శక్తిగాని, దానికి సంబంధించిన ఇంకిత జ్ఞానంగాని వెంకన్నకి లేదు.

వెంకన్న సూటిగా మాత్రం ఆలోచించగలడు.

వెంకన్నలో ఏదో శక్తి ప్రవేశించింది.

మళ్ళా మనసు మార్చుకున్నాడు.

లచ్చిని కాళ్ళమీదనుండి లాగేసాడు.

"నువ్వేమీ బయపడమాకవే...." అని మాత్రం చెప్పాడు.

పరుగుతో గుంపును చేరుకున్నాడు.

అప్పటికే అక్కడ చాలామంది గుంపుగాచేరి పోలీసులతో హోరా-హోరీ పోరాటం సాగిస్తున్నారు. వెంకన్న వాళ్ళలో కలబడ్డాడు. విచ్చలవిడిగా అందరూ రాళ్ళు విసురుతున్నారు. అప్పటికే 'టియర్ గాస్' రెండుసార్లు వదిలారు. అయినా లాభంలేక రెండు తూటాలు కూడా వదిలారు. దానికి ఫలితంగా రెండు శవాలు రోడ్డుమీద పడ్డాయి

శవాల్ని చూసేటప్పటికి వెంకన్నలో కోపం వలరేగింది.

కొంతమంది సోడాబుడ్లు విసురుతున్నారు.

అప్పటికి రెండు మూడు సార్లు కాల్పులు జరిపారు.

ప్రక్కనే వున్న మేడమీది నుంచి చప్పట్లు వినిపిస్తున్నాయి. వెంకన్నకు, తల పైకెత్తి చూసాడు.

"ఓరి, స్టూడెంట్లులావున్నారె ..." అనుకొని, వాళ్ళ వైపు చూస్తూ, వాళ్లు చెప్తున్నది వినటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

స్టూడెంట్లంటే వెంకన్నకి చాలా గౌరవం. కాని, వాళ్లు బ్రతకనేర్చిన వారని, అవసరొస్తే తెలివిగా తప్పుకుంటారని, దానికి ఫలితంగా తనలాంటి అమాయకులు బలవుతారని, వెంకన్నకి తెలియదు.

సోడాబుడ్లు విసరమని వాళ్ళు పెద్దగా అరుస్తున్నారు.

వెంకన్న సోడాబుడ్లు సందిలోనుంచి బయటకు తీసి, వక్కొక్కటి విసురుతున్నాడు. ప్రక్కవాళ్ళు కూడా తన సోడాబుడ్లు విసురుతున్నారు.

అలా మధ్యాహ్నంనుండి సాయంత్రం వరకు పోరాటం జరుగుతూనే వుంది.

ఉన్నట్టుండి 'టప-టప' మని పెద్దగా శబ్దాలు వచ్చాయి. తన ప్రక్కనే వకడు పడిపోయాడు.

వెంకన్న ప్రాణాల్ని కూడా లెక్క చెయ్యకుండా పోరాడుతున్నాడు.

మళ్లా కాసేపటికి, మరోతూటా - వెంకన్న కుడిభుజంలోకి దిగింది. అమాంతం పడిపోయాడు.

ఆ సమయంలో చేరతీసేవాళ్ళుకూడా లేరు. ఇంకా కిందపడ్డవాళ్లని తొక్కుకుంటూ పరుగులు తీస్తున్నారు.

గాయపడ్డ భుజాన్ని యెడంచేత్తో పట్టుకున్నాడు.

రక్తంతో చొక్కా అంతా తడిసిపోతోంది.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

(6)

చివరి ఘడియల్లోనన్నా లచ్చి వడిలో చేరు కోవాలను కున్నాడు.

ఆ ఆరాటంతో కుడిచేతిలోని సోడాబుడ్డి అలాగే పట్టుకొని, ఇంటిదగ్గరకి చేరుకున్నాడు.

అక్కడ కూడా జనం చిందర వందరగా పరుగెత్తుతున్నారు.

పోలీసులు లాటీచార్జీ చేస్తున్నారు.

అక్కడి వాళ్ళంతా సామాను తీసుకొని అటూ-ఇటూ విచ్చల విడిగా పరుగు తీస్తున్నారు. పోలీసులు వాళ్ళని తరిమి కొడుతున్నారు.

వెంకన్న గుడిసె దగ్గర కొచ్చేశాడు.

వెంకన్న భయం నిజమయింది.

లచ్చిని కూడా పోలీసులు యేదో చేసిన ట్లనిపిస్తోంది.

లచ్చి వెంకన్నని చూసి మావా మావా.... ఇదంతా సత్తురేంటి మావా "అంటూ పొంగివస్తున్న దుఃఖంతో ఒక్కసారి వెంకన్నని కౌగిలించుకుంది. గొంతు పగిలేటట్టు సోకాలు పెట్టి యేడుస్తోంది.

లచ్చిని చూసేప్పటికి వెంకన్న కోపంతో ఊగిపడ్డాడు.

లచ్చి జాకెట్టు చిరిగిపోయింది. ముఖంనిండా గాట్లు పడిఉన్నాయి. తొలగిపోయిన చీరెని సిగ్గుతో కప్పుకుంది.

లచ్చిని ఆస్థితిలో చూస్తున్న వెంకన్న వుగ్రుడై పోయ్యాడు.

"యేంటే లచ్చి .... యిదంతా యేంటే." అన్నాడు.

"అదుగో ఆ సచ్చినోళ్ళు .... " అంటూ, అటు పారుకుంటున్న సియ్యార్పీ వాళ్ళని చూపించింది.

చేతిలోని సోడాబుడ్డిపంక సూటిగా చూసాడు వెంకన్న.

ఒక్క విసురుతో, సోడాబుడ్డి పోలీసుల కాళ్ళ ముందర పడింది.

పోలీసులు అదిరి పడ్డారు.

భయంతో, పరుగు తీసారు.

వెంటనే మరోక పోలీసక్కడి కొచ్చాడు.

వెంకన్నకి తుపాకి గురిపెట్టాడు.

వెంకన్న ధైర్యంగా నిలబడ్డాడు.

లచ్చి గజగజ లాడిపోయింది.

పోలీసుకు దణ్ణం పెడుతూ వెంకన్నకి అడ్డుగా నిలబడింది.

లచ్చి గుండెల్లోకి. నిర్దాక్షిణ్యంగా తూటా దూసుకు పోయింది.

లచ్చి కుప్పలా కూలిపోయింది, వెంకన్న వడి

లోకి. వెంటనే పోలీసులొచ్చి వెంకన్న, లచ్చిని వేనులో వేసుకొని వెళ్ళిపోయ్యారు.

"లచ్చీ....లచ్చీ...." అంటూ చంటి వాడిలా యేడుస్తున్నాడు వెంకన్న

వెంకన్నని హాస్పటల్లో పడేసారు.

లచ్చి నేం చేసిందికూడా, వెంకన్నకి తెప్ప లేదు. పోలీసులు పక్కనుంచి ప్రాంతీయవార్తలు వినిపిస్తున్నాయి.

" వలసిందని ప్రధాని శ్రీమతి ఇందిరా గాంధి నొక్కి వక్కాణించారు. ఈరోజు రాష్ట్రంలో

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

అవాంఛనీయమైన, సంఘటనలు యేమీ జరగలేదు. గుంటూరులో అక్కడక్కడ లాటీ చార్జీ చేసారు. బాష్పవాయువు ప్రయోగించినా, దుండగులు చెదరి పోలేదని, కాల్పులు జరిపారు. కొందరికి స్వల్పంగా గాయాలు తగిలాయి. ఒక్కరో, ఇద్దరో మరణించి వుండవచ్చుని అధికారపూర్వకంగా తెలుస్తున్నది....."

ఆ తర్వాత మరేమీ వినిపించలేదు, వెంకన్నకి.

ఆ చివరి ఘడియల్లో, యేదో తనకు తెలియని నగ్నసత్యం తన హృదయానికి సోకినట్లనిపించింది, వెంకన్నకు.

ఆ గద్దెమీద కూర్చున్న నాయకులకు, ఆ బలహీనమైన ప్రజలకు మధ్య యేదో కుచ్ఛమైన రాజకీయమనబడే దుర్గంధం తాండవిస్తున్నట్లు, తన మనసుకు లీలగా తెలియవస్తోంది.

ఒక్కసారి యీ లోకాన్ని తనివి తీరా అసహ్యించుకున్నాడు.

వెంకన్న. మహా వ్యక్తికి యింకా కొన్ని క్షణాలు మాత్రమే.

Autobiography of Rao Konduru, PhD

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

Story Titled “Playing Cards” Was Published in
The Engineering College Yearbook, Andhra University, Waltair, AP, India, 1972-1973.

1

Long Story Entitled “Playing Cards”
Author: Konduru Madhusudana Rao
Pen Name: LiyaMadhusudan
Published in TELUGU Language
The Engineering College Yearbook
Andhra University, Waltair, AP, India
1972-1973

ప్లేయింగ్ కార్డ్స్

రచన :
లియా మధుసూదన్
బి.టెక్.

లైఫ్! వెరీ గుడ్ లైఫ్.

తన లైఫులో రాజీపడలేనంత లైఫ్.

రెండు ట్యూబ్లైట్ల మీద లైఫాడ్చింది. ఒక్క కార్డుతో ఆట కార్డుపై కొచ్చింది. ఇంకొక కార్డొస్తే తను ఆట తిప్పేస్తాడు. తప్పకుండా వస్తుందా కార్డు. ఔను, వచ్చింది కూడా. తనది, ఆట. ఆ రోజంతా తన్ని అదృష్టం వరించింది. లేకుంటే, తనేంటి, యిన్నిసార్లు ఆట తిప్పటం ఏంటి!

"ఏరా ముక్కలు కలపకుండా అలాగే కూర్చున్నావే? 'వాట్-69' మత్తెక్కలేదేంటి?" తన పక్కనేవున్న గోపీని అంటున్నాడు రాజు.

ఔను, 'వాట్-69' మత్తెక్కట్లా.

ఆ జీవితం యిలాగే వుంటుంది. అలా వుంటేనే బాగుంటుంది. తనకి లైఫు చాలా నచ్చింది. యేదో తెలియని సరదా దాగుంది లైఫులో. అందుకే తను తీవ్రంగా యీ లైఫుకి అలవాటు పడిపోయ్యాడు.

తనంతట తనుపడలేదు. తన ఫ్రెండ్స్, తన కోసం, తన సరదా కోసం, యీ లైఫు రుచి చూపించారు. ఔను, తన ఫ్రెండ్స్ మంచి వాళ్ళు.

తను ఇంజనీరింగ్ కాలేజీ కొచ్చిన మొదటిసంవత్సరంలో, యేదో పిచ్చివాడిలాగే, పెద్ద పిడిగాడిలాగ కనబడేవాడు. అందరూ అలాగే అనుకునేవారు-దానికి దగ్గట్టు, మంచి మార్కులతో పాసయ్యాడా సంవత్సరం.

యిటొచ్చి, యీ రెండో సంవత్సరం మొదట్లోనే, పేకాట లైఫుకి అలవాటు పడ్డాడు. తనేదైనా తప్పు చేస్తున్నాడేమో....అన్నాళ్ళు లేని ఆలోచన్లు తన మెదడులో తిరుగుతున్నాయి.

ఆట సాగుతూనే వుంది. డ్రాపులు చేసే వాళ్ళు చేస్తూనే వున్నారు. ఆడేవాళ్ళు ఆడుతూనే వున్నారు. ఆట తిప్పినవాళ్ళకి డబ్బులు చెల్లించేవాళ్ళు, చెల్లిస్తూనే వున్నారు.

రాత్రి రెండు గంటలయింది. ఇంకా ఆట సాగుతూనే వుంది. ఇది ఒక్కనాటిదా, ఎప్పట్నుంచో సాగుతున్న భాగవతమే. రాత్రి తెల్లవార్లు పేకాట్టం. పగలు కలలు కట్టడం.

"ఇంకా పరీక్షలు ఇరవైరోజులున్నాయి" తన మనసు తనని హెచ్చరిస్తోంది.

తనేం చేస్తాడు. తనకి చదువుదామనే వుంది.

చూస్తూ-చూస్తూ యీ కుషీని వదులుకోటం, యెలా?

లేదు, తనొదులుకోలేడు.

స్టూడెంటు లైఫులో అనుభవించాల్సిన మజాలన్నీ అనుభవించాలి. ఆ తరువాత, యీ లైఫు రమ్మన్నా రాదు.

'వాట్-69' రుచి చూడాల్సిందే. రోజు ఫ్రెండ్స్‌తో కలిసి, యిలా...., సరదాగా...., జోకు లేసుకుంటూ, హాయిగా....,యిలా పేకాడాల్సిందే.

"అప్పుడే ప్రిపరేషన్ హాలిడేస్‌లో అయిదురోజులయిపోయాయి, ఇంకా ఇరవై రోజుల్లో పరీక్షలు" తన మనసు మరీ హెచ్చరిస్తోంది.

—o—

కాలచక్రం గిర్రున తిరిగి పోయింది. ప్రిపరేషన్ హాలిడేసన్నీ అయిపోయాయి.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

తెల్లవారితే, పరీక్ష.

ఈ ఇరవైరోజులుకూడ పేకాటతోనే గడిపేసాడు, తను.

ఇప్పటివరకు 'హాట్-69' పత్తావల్లేదు.

రేపు పరీక్షనగా యీరోజు పుస్తకం తీసాడు, తను. అంతా అయోమయంగావుంది. ఏది చదివినా తలకెక్కడంలేదు.

హాలంతా ప్రశాంతంగా వుంది-ప్రతి రూములో లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. ప్రతి వొక్కడు యేదో చదువులో లీనమైపోయారు.

రేపు జరిగేపరీక్షలో తను కనీసం వొక్క కొశ్చన్‌కూడ ఆన్సర్ చెయ్యలేడు. పాసుమార్కు రావాలంటే, యెలాగైన రెండుకొశ్చన్లు ఆన్సర్ చేసి తీరాలి, అప్పుడా రెండు కొశ్చన్లకోసమయినా, బోలెడంత చదవాలి.

అయినా, తన పిచ్చిగాని, యీరోజు చదివితే వచ్చేదేంటి.

అప్పటివరకు కళ్ళు మూసుకొని తిరిగాడు తను. ఈ వొక్కరోజు చదివి, పాసుమార్కులు తెచ్చుకోగలడని నమ్మకమేంటి, తనికి.

తన ఫ్రెండ్సంతా వరండాలో కూర్చొని చదువుతున్నారు.

వాళ్ళు తనలాగ బాధపడరేం?

లేదు, వాళ్ళు బాధపడరు. వాళ్ళతత్వం వేరు. ఆడినప్పుడు ఆడినా, వాళ్ళు పరీక్షల్లో తెల్లవార్లు చదువుతారు. పైనబడి, క్రిందబడి, యెలాగయితేనేం. మూడోక్లాసయినా వాళ్ళు పాసవగలరు.

మరి, తను?

తను యీరాత్రంతా చదవగలడా?

నిద్రరాదని నమ్మకమేంటి?

చాలా బాధపడిపోతున్నాడు, తను.

తనని తానే నిందించుకుంటున్నాడు.

పట్టుదల పుంజుకొని, యెలాగయినా బాగా చదవాలనుకున్నాడు. టైము చూసాడు.

పన్నెండు గంటలయింది.

ఒక్కసారిగా ఆశ్చర్యపోయాడు. తనకి తెలియకుండానే టైమంతా గడచిపోయింది.

ఒకసారి బద్దకపోయి టీ త్రాగొస్తే నిద్ర వత్తుపోతుందేమో.

తోడెవరైనా వస్తే బాగుండు.

ప్రక్కరూములో కిషోర్ చదువుతూనే వున్నాడు.

వాణ్ణి తోడురమ్మని అడిగాడు.

వాడు రాకపోతే రాకపోయ్యాడు; వాడికి నోరిలా వచ్చిందేగాని. "పన్నెండయితే, యింకా యెంపడి గాడతావ..., పడుకోరా..." అన్నాడు.

నివ్వెరపోయాడు, తను.

వాడేకాదు. యిప్పుడెవర్నడిగినా అలాగే అంటారు.

తన ఫ్రెండ్సంతా అలాంటి వాళ్ళే.

తనసలు వాళ్ళతో కలవటమే బుద్ధి తక్కువ.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

(3)

హాయిగా చదువుకోక, వీళ్ళతో కలిసి, యీ సంవత్సరమంతా విచ్చలవిడిగా తిరిగాడు, తను.

వాళ్ళకసలు మనసులేదు.

వొకవేళవున్నా, అది కుళ్ళిపోయింది. ఎంతసేపటికి, యెదుటివాడ్ని పడగొడ్దామనే, వాళ్ళ వుద్దేశం.

పేకాటలో యెదుటివాడు షో చెయ్యక పోతు, బాగుంటుందని ఆలోచిస్తారేగాని, తనకు మంచికార్డొస్తే బాగుంటుందనుకోరు. చచ్చు దద్దమ్మలు.

వాళ్ళ జీవితమే పేకాట. అందుకు వాళ్ళు జీవితంలో కూడ పేకాటలో లాగనే, ప్రవర్తిస్తారు.

బడ్డీకి తనొక్కడే వెళ్ళాడు.

ఏదో జ్ఞాపకమొచ్చింది, తనకు.

వెంటనే, వొక 'స్లీపలెస్ టాబ్లెట్' కొని వేసుకున్నాడు టీ తాగేసాడు.

గబగబా నడుస్తూ. వచ్చేస్తున్నాడు. అరె! ఉన్నట్లుండి కడుపులో నొప్పి ప్రారంభమయిందె!

తనిదివరకెప్పుడు, 'స్లీపలెస్ టాబ్లెట్లు' వాడలేదు. అదేసుకోకుండా వుంటే బావుండే దేమో. నొప్పి యెక్కువవుతోంది.

తలకాయంతా తిరిగిపోతోంది.

అయ్యో! కళ్ళుకూడ తిరుగుతున్నాయె! తను పడిపోతాడేమో....!

పక్కనే సాయం చేసేవాళ్ళుకూడలేరె. ఎలా, యిప్పుడు?

తను నిజంగానే పడిపోతున్నాడు.

రేపు పరీక్ష. తను రేపు పరీక్ష వ్రాయక పోతే, తప్పుతాడు.

ఇప్పటిదాకా. అన్నీ ఫస్టుమార్కులొ చ్చేయి.

ఈ కాలేజికొచ్చి, యీ ఇంజనీరింగులో చేరి, యిలాటి గతికి దిగజారిపోవాల్సొస్తుందని తనెప్పుడు అనుకోలేదు.

జరిగిన సంవత్సరమంతా తలచుకుంటే, తనకి చిరాకెత్తుతోంది.

తనెందుకలా హీనస్థితికి దిగజారి పోయాడు?

తనకి వాంతొచ్చేట్లుంది.

తనకిప్పుడు తలనిండా ఆలోచనలే. తన చుట్టూ పేకముక్కలు పేర్చుకొని కనపడుతున్నాయి.

తల పగిలిపోతోంది.

అయ్యో! తనిప్పుడు పరీక్ష తప్పుతాడు.

జీవితంలో...., తొలిసారిగా..... తను.... పరీక్షతప్పుతాడు .. ఎందుకు? అలాయెందుకు జరగాలి? తనేమైపోవాలి?

అరె! కళ్ళు తిరిగి పడిపొయ్యాడె!

పెద్దగా అరుస్తున్నాడు. నోరు పెగలటం లేదు. అంతా అయోమయంగావుంది. కాళ్ళు మంచంకేసికొట్టుకుంటున్నాడు.

"పరీక్ష పోయింది... పరీక్షపోయింది", పెద్దగా అరుస్తున్నాడు.

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!

4

ఎవరో తనమీద చెయ్యివేసి లేపుతున్నారు.

మెల్లగా కళ్ళు తెరిచాడు, తను.

ఎదురుగుండా తన ఫ్రెండ్స్ "రాజు, కిషోర్, గోపి, యోగానంద్ .... "వెళ్ళంతా వున్నారు. వాళ్ళచేతిలో పేకరెడీగా వుంది.

మళ్ళా, పేకాడటానికొచ్చారు వాళ్ళు.

తనకంతా అయోమయంగా వుంది.

గడియారం చూసుకున్నాడు. అందులో తారీఖు చూసిచాల తంకోపపడ్డాడు.

అంటె తనింతవరకు కలగన్నాడా! అయితే, యీరోజు పరీక్షలేదుగా. అంటె, ప్రిపరేషన్ హాలిడేస్ అవ్వలేదన్నమాట.

ఇంకా పంథొమ్మిది రోజులున్నాయి.

మరొకసారి కాలెండరు చూసుకున్నాడు, తృప్తిగా.

అప్పటికైనా, తను మారిపోవాలి. ఈ పంథొమ్మిది రోజులు కష్టపడి చదవాలి. ఔను, చదువుతాడు కూడా, తను.

ఏదో నిర్ణయానికొచ్చేసాడు తను.

"నేటి రోజునుండి పేకాడనురా...., ప్లీజ్, వెళ్ళిపొండి" తన ఫ్రెండ్స్‌తో చెప్పేసాడు.

తను యిందాక కాదు, నిజంగాయిప్పుడే కళ్ళు తెరిచింది.

Autobiography of Rao Konduru, PhD

Please read it with a magnifying glass as the Telugu text is worn away and faded!